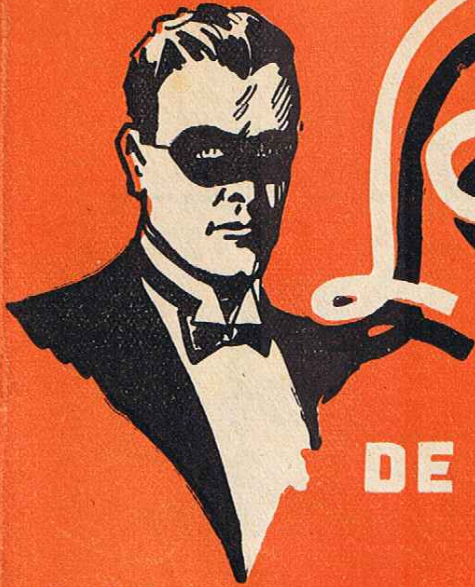

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Raadselachtige Moord

N° 2078

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Raadselachtige Moord

HOOFDSTUK I.

VOORBEREIDING VAN EEN VELDSLAC

— Hoe was de naam? vroeg Raffles, lui achterover liggend in de gemakkelijke stoel, die de vrij grote bibliotheekkamer van 't herenhuis in de Cromwellstreet rijk was, en met half dichtgeknepen ogen turend naar Charles Brand, die met een klein register voor zich, aan de ebbenhouten middentafel was gezeten, een zeer zwaar meubel, dat twee man behoefde om het te kunnen verplaatsen.

— Armstrong — Donald Armstrong! herhaalde Brand, wat duidelijker en met een wat wantrouwende blik naar het wijdgeopende venster, dat op de tuin uitzag.

— Je kunt gerust wat luider spreken, Charles. Ik zie niet in, hoe iemand je zou kunnen horen, tenzij je bepaald gaat schreeuwen.

— Ik kan mij niet begrijpen, hoe hij er de moed toe vindt, zei Brand met een zucht. Het is onbegrijpelijk warm voor de tijd van het jaar. Dat duurt nu al drie dagen zo.

— En het ziet er niet naar uit, Charles, dat het in de eerste dagen zal veranderen! Overigens moet ik toegeven, dat deze atmosfeer eigenlijk weinig geschikt is voor het uitstapje, dat nu op het program staat. Met deze hitte slapen de mensen heel slecht. Echter, het is de risico van het beroep en ik verzoek je dus, voort te gaan. De naam heb ik nu goed verstaan. Donald Armstrong. Waar woont hij?

— In Hampstead, Truckroad.

— Een nieuwe buurt, voor zover ik weet, ver in het noorden. Antecedenten?

— Er zit iets geheimzinnigs aan de man. Het staat vast, dat hij onder meer, handel drijft in diamanten en andere juwelen. Moet daar veel verstand van hebben, uitmuntend kenner van kroonjuwelen, al of niet gestolen door andersdenkenden. Vijf en vijftig jaar. Wordt er van verdacht, geld te lenen tegen veel te hoge rente...

— Zeg dan eenvoudig : een woekeraar te zijn!

— Mijnentwegel! Verder is het niet geheel en al onmogelijk, dat hij ook een politiepion is, hetgeen dan zou verklaren, dat men hem voorlopig met rust laat wat betreft de woekerhandel, en nog iets anders!

— Wat is dat andere?

— Dat andere is, dat hij hoogstwaarschijnlijk ook een heler moet worden genoemd, maar dan alleen van zeer kostbare zaken, die moeilijk aan de man zijn te brengen, zoals bekende schilderijen en niet minder bekende sieraden.

— Jij hangt een niet al te gunstig beeld van de man op. Woont hij alleen?

Met een huishoudster en een nichtje. Het meisje moet een dochter van zijn zuster zijn. Men wat vreemd in zichzelf gekeerd meisje. De huishoudster fungeert als een soort beschermster en heet juffrouw Taffy.

— Charmante naam! Slaapt die juffrouw Taffy in dat huis?

Brand raadpleegde even zijn register en antwoordde toen, na weer zijn voorhoofd te hebben afgedroogd:

— Ja, een verdieping hoger. Evenals het nichtje, Miss Nash. Beneden bevindt zich de slaapkamer van de heer des huizes en een werkkamer, die met een groot openslaand raam uitziet op de nieuwe straatweg, zoeven genoemd, de Truckroad, die haar naam wel zal hebben ontvangen, omdat het een hoofdverkeersweg is naar het noorden van het land en er lange tijd massa's vrachtauto's op hebben gereden. Het is er nu veel stiller, omdat de bouwwoede is bedaard.

— Des te beter. Wat wij er te doen hebben, wordt best verricht in een be-

scheiden stilde, in een volmaakte afzondering! De omgeving?

— Nieuwe huizen. Aan de zijde, waar hij woont, iets ouder dan aan de overkant. Winkels meestal op de hoeken der huizenblokken. Voortuintjes aan de zuidzijde van de straat en hij woont aan de noordzijde, zodat zijn huis het er zonder moet doen. Die huizen zijn nog lang niet allen bewoond. Het is een rustig slag mensen — de bewoners dier huizen, bedoel ik — en de mannen hebben voor het merendeel hun arbeid in het centrum van de stad. Bijna al die huizen hebben kleine garages en zij gelijken op villa's.

— Je bent heel uitvoerig en duidelijk, Charles. Nu wat zijn eigen huis betreft. Het maakt natuurlijk deel uit van een blok?

— Ja, een blok van zes! Maar ieder huis heeft een afzonderlijk, vrij spits dak. De voorzijde is in geen geval anders te benaderen, dan door een voordeur, of het raam van de voorkamer van het benedenhuis. De eerste étage echter, heeft een afzonderlijke trap.

— Cilinder sloten?

— Zonder onderscheid!

— De achterzijde van het huis?

— Een kleine tuin, afgesloten, door een schutting van een weg in aanleg!

— Huizen aan die achterstraat?

— Twee of drie half voltooide!

— Heeft de man vaste gewoonten?

— Muurvast! Hij verlaat zijn huis maar hoogstzelden, ofschoon hij volmaakt gezond is voor een man van zijn leeftijd en goed ter been. Hij slaapt 's middags een paar uur, maar daarentegen ziet men hem zeer dikwijls tot diep in de nacht aan zijn bureau zitten.

— Charles, ik kan je slechts mijn compliment maken. Je inlichtingen zijn uitvoerig en nauwkeurig. Wat doet hij dan 's nachts?

— Dat is niet met zekerheid uit te maken, maar in ieder geval moet het iets zijn, waarbij hij liever niet wordt lastig gevallen, want naar het schijnt, doet hij er de deur bij dicht.

— Je praat van de deur, is er geen tweede?

— Ja, naar zijn slaapkamer, die weer met een deur op de gang uitkomt, maar ook die is altijd dicht. Daar schijnen altijd twee stevige grendels op te zitten.

— De brandkast?

— Dat is maar een heel klein ding, maar een prachtig, modern meubeltje en het staat als een paal boven water, dat er ook wel iets in zit.

— Het is verleidelijk genoeg, maar dat late werken, Charles, in een jaargetijde, waarin het om vier uur reeds dag is, dat is lang niet zonder gevaar. Ik ben daar nooit voor teruggedeinsd, maar aan de andere kant is het toch wel wat dwaas, met moedwil ons hoofd in de strop te steken. Wij zullen dit heerschap intussen niet vergeten; met een paar maanden uitstel wellicht gaat dat alles beter en zeker veiliger. In ieder geval zullen wij er straks eens langs rijden, want een rit in de open wagen brengt misschien wat frisheid.

Raffles was uit zijn stoel opgestaan rekte zich eens uit en keek toe, hoe Brand het register dichtklapte, na een kleine aantekening te hebben gemaakt naast de naam van Donald Armstrong. Hij bergde zorgvuldig een en ander weg in een goed verborgen vakje van de zeer grote, zware boekenkast, die bijna een gehele wand van het vertrek innam.

Enige ogenblikken later waren de beide vrienden naar het noorden van de stad onderweg.

Londen leek uitgestorven, zo zeer blakerde de hitte de reuzenstad, waarbinnen men nauwelijks scheen te kunnen ademhalen.

Maar gaandeweg werden de huizen kleiner en lager, werd de ruimte ertussen wat groter, verbreedden zich ook de wegen, die niet langer van asphalt waren, maar nog slechts van klinkers.

En weldra waren ze aan het begin van de Truckroad, die op voltrekt niets scheen uit te lopen. Inderdaad hield hier Londen dan ook plotseling op, of beter gezegd, de voorstad Hampstead, een echt villapark, met zeer goede wegen, opgaand geboomte, plantsoenen en vijvers.

— Je beschrijving klopt prachtig. Charles, zei Raffles, terwijl hij de wagen langzaam liet lopen en met grote aandacht keek naar de aardige, afzonderlijk staande, vrij kleine villa's aan de zuidzijde van de nieuwe weg, waar bijna overal de ranke vlaggestokken naar de hemel hieven en het geheel een vrolijke indruk maakte.

De grijze, doordringende ogen van Raffles vlogen snel en onderzoekend naar alle kanten.

Toen zij de straat geheel teneinde waren en voor de nog onbebouwde heidevelden waren aangekomen, ging Raffles de ene nog restende zijstraat in en reed achter langs het blok, waar zich 't huis van de geldschietter bevond, even langzaam weer terug.

Hij monsterde aandachtig de schutting, die achteraan alle tuinen afsloot en pas vrij wat later zei hij, de schouwers ophalend:

— Het lijkt mij kinderwerk toe, Charles, mits wij er maar voor zorgen ons werk in het donker te verrichten. De achterkant van de huizen lijkt mij volmaakt onbeschermd. Zelfs een beginnening zou over die lage schutting kunnen klimmen en een van die huizen aan de achterzijde binnendringen.

— Toch niet tot aan de tweede verdieping? vroeg Brand.

— Waarom niet, mits men zorgt, dat er een ladder op ons wacht? Er zijn overal kleine, stenen balkons naar ik zie, aan de achterzijde.

Zij reden weer naar de stad terug en dineerden op het terras van een der grote hotels aan de Theems, waar althans nog enige koelte heerste en bleven daar ook hun sigaretten roken.

Er kwam een man van de zijde van het hotel langzaam het terras opwandelen, wiens zware schoenen het grind van de smalle paden deed knisteren.

Hij droeg, ondanks de warmte, een dunne overjas en een dophoedje.

— Die vent maakt mij nog warmer, fluisterde Brand. Hij lijkt wel gek met zijn bolhoed en zijn jas.

— Veroordeel hem niet, Charles! zei Raffles even zacht terug. Herken je hem niet? Het is onze goede Inspecteur Hoggart. Ik vermoed haast, dat hij op jacht is. Hij ziet er uit als een vos, die lucht heeft gekregen van een mals kippetje.

— Wat doet hij hier? vroeg Brand zacht. Hij hoort in de wijk van Hampstead thuis, wat heeft hij hier te zoeken?

— Een Inspecteur van zijn formaat, komt overal, Brand. En laten wij nu maar naar huis gaan.

De twee vrienden betaalden, verlieten het terras, reden huiswaarts en begaven zich ter ruste.

De nacht bracht geen verkoeling. Het was en het bleef smoorheet.

Het was vrij laat, toen zij de volgen-

de ochtend elkander troffen aan de ontbijttafel.

Brand had een nummer van de Daily News opgenomen en plotseling slaakte hij een kreet en keek Raffles met grots, wat verbijsterde ogen aan.

— Vanwaar dat vroege concert, Charles? vroeg Raffles, die juist plaats nam.

— Er is waarlijk reden toe! Je wilde immers Donald Armstrong, tot onderwerp maken van een kleine aderlating?

— Van een grote, een zeer grote, Charles! Maar wij hadden afgesproken het te zullen uitstellen tot over een paar maanden.

— Dan moet je het lang, zeer lang uitstellen, Edward, want Donald Armstrong is in de loop van deze nacht vermoord.

HOOFDSTUK II.

DE RAADSELACHTIGE DOOD

— Inbrekers? vroeg Raffles.

— Geen sprake van! Het is juist de zonderlingste zaak, die men zich maar kan inbeelden en het is volstrekt niet uitgemaakt, wie hem doodde!

— Wat was het motief als het geen beroving was? Is dan de brandkast niet aangeraakt?

— Zelfs met geen vingertop! En van vingers gesproken, er is geen spoor van een afdruk gevonden.

— Wanneer gebeurde het ongeveer?

— Volgens verklaring van de dokter, zal het omstreeks half twee in de nacht zijn geweest, maar volstreekte zekerheid heeft hij dienaangaande niet, want de

ongelukkige is letterlijk doodgebloed, binnen zeer korte tijd. De stoot moet met een verbazende kracht zijn toegebracht met een scherp en groot mes, dat aan de linkerzijde van de hals binnendrong en het hart raakte. Het is volkomen raadselachtig, hoe de moordeenaar na de daad, de plek van de misdaad verlaten heeft, want de deur van de werkkamer was van binnen gesloten met een sleutel en de beide grendels waren aan de binnenzijde voor de slaapkamerdeur geschoven, ik bedoel de deur, die op de gang uitkomt, niet de tussendeur, want die stond wijd open.

— Geloof de dokter, dat de man onmiddellijk dood was?

— Hij kan nog hoogstens een paar seconden hebben geleefd.

— Waar vond men hem?

— In de stoel voor zijn schrijftafel.

— Was het raam open?

— Wijdgeopend!

— Dat is zeker wel zonderling! mompelde Raffles.

— Daar men het mes niet heeft teruggevonden, of beter gezegd, de zware dolk, zo moet de moordenaar, dat wapen hebben meegenomen, en toch heeft men geen druppel bloed op de gang gevonden, of op de deurdrempel. Wel vond men een hele plas rondom de bureaustoel, tot bijna in het midden van de kamer.

— Maar dan kan het toch niet anders, of de moordenaar moet door het raam gevluht zijn, al kan ik op dit ogenblik nog volstrekt geen motief bedenken, waarom hij dat zou hebben gedaan, tenzij hij gerucht hoorde op de gang en meende dat de terugtocht hem was afgesneden?

— Misschien hoorde hij dat wel inderdaad, Edward, want juffrouw Taffy was nog niet naar bed.

— Was de huishoudster wakker? vroeg Raffles, nu werkelijk verwonderd. Wat deed zij zo laat nog op?

— Zij zegt, dat de hitte haar het slapen belette. Zij zal er waarschijnlijk niet eens moeite voor hebben gedaan, want men trof haar geheel gekleed aan.

— Wonderlijk. Om half twee in de nacht? Hoe werd de moord ontdekt?

— Wel, door de rauwe kreet van de getroffen; die ijselijke gil moet in het gehele huis gehoord zijn.

— En de huishoudster hoorde hem ook en kwam toelopen?

— Bijna onmiddellijk.

— Bijna? Waarom niet dadelijk?

— Ze kon niet, de deur van haar kamer was op slot, zo deelde zij aan de inspecteur mede. Tussen haakjes, het was inspecteur Hoggart.

— Hoe kwam zij dan naar buiten?

— Zij zocht en vond ook een reserveleutel, die zij in een handtas pleegt

te bewaren. Daarmee kon zij haar kamerdeur weer openen.

— Dat alles zou dus op voorbedachte rade wijzen, mompelde Raffles. De moordenaar zou haar dan eerst hebben opgesloten, alvorens zijn daad te plegen. Intussen, een zonderlinge wijze van handelen! Want zodra de opgeslotene zoiets merkt, gaat hij of zij natuurlijk dadelijk schreeuwen en op de deur bonzen.

— Ik zei je immers wel, dat het een vreemde zaak is, zei Brand, opgewonden op het dagblad kloppend. Om het maar in een enkel woord te zeggen, Edward, de politie begrijpt er tot dusverre geen steek van. Want het meisje lag ook niet in haar bed.

— Wie meen je, het nichtje, Miss Mabel Nash?

— De politie zocht natuurlijk dadelijk het gehele huis af, klopte op haar slaapkamerdeur en vond haar gekleed om uit te gaan, en dat niet alleen, maar met een geheel gepakt valies. Bleek als een dode en sidderend over al haar ledematen.

— Nu, dat belooft wat! zei Raffles, strak naar het tafellaken turend. Hoe werd de politie gewaarschuwd?

— De huishoudster gooide het raam van de slaapkamer open en schreeuwde zo hard zij kon om hulp. Er is daar in de buurt natuurlijk nog maar heel weinig bewaking en de enige patrouillerende agent, hoorde haar kreten, juist aan het andere einde van het blok. Hij kwam zo spoedig mogelijk aanlopen.

— Wie deed de deur voor hem open?

— Niemand, hij vond ze geopend! Maar let nu wel op, dat die deur niet opengelaten kon zijn door de moordenaar, want die moet een andere weg gebruikt hebben, zoals al is vastgesteld.

— Ja, omdat de ene deur gegrendeld en de andere met een sleutel gesloten was. Dus het raam, of...

— Je meent de schoorsteen? Onmogelijk, Edward, het is een nieuwerwets nauw ding, zonder klimijzers en volstrekt onbruikbaar voor mensen, die er doorheen zouden willen klimmen.

— Hoeveel tijd verliep er tussen de komst van de agent en de kreet van de vermoorde man?

— Tien minuten, in geen geval veel langer!

— In tien minuten kan een in het nauw gedreven moordenaar heel wat doen, Charles, zei Raffles ernstig.

Hij had nu zijn ogen geheel gesloten en Brand zag aan de fijne rimpeltjes, die zich tussen zijn wenkbrauwen vertoonden, dat hij ingespannen nadacht en zich de situatie voor ogen trachtte te stellen.

Eindelijk zei hij, zonder zijn ogen te openen:

— Men zou het eigenlijk moeten zien; zoals jij het mij mededeelt, is het inderdaad een raadselachtig geval, maar daar ik nog geen enkele moordzaak heb gevolgd, of zij viel tenslotte langs natuurlijke weg op te lossen, zonder dat wij er de metaphysica bijhalen, zo geloof ik, dat ook dit geval wel te ont-raadselen is. Een moordenaar met vleugels aan de schouders, die een raam uitvliegt, is nog steeds niet geboren.

— 's Middags is er een man bij Armstrong geweest, met wie hij een heftige woordenwisseling heeft gehad, die zo luid werd gevoerd, dat de benedenburen het hebben gehoord en dat hebben zij ook aan de politie verteld.

— Is die man gezien?

— Tweemaal zelfs. De eerste keer, toen hij woedend het huis verliet en de tweede maal 's avonds om een uur of tien, toen hij in de buurt op- en neerdrentelde, alsof hij op iets wachtte.

— Men weet dus wie hij is?

— Ja. Een neef van Armstrong, Ralph Bardell geheten. Hij is electricien of beter gezegd, electronisch ingenieur en het is al uitgelekt, dat hij lang niet onverschillig is gebleven voor de bekoorlijkheden van zijn nichtje. Naar het schijnt, heeft Armstrong, die tevens haar voogd was, zich altijd vinnig verzet tegen een verbintenis tussen die beiden.

— Met iedere mededeling, Charles, maak je het geval ingewikkelder. Welke reden gaf, bijvoorbeeld, het meisje op, dat zij om half twee in de nacht geheel

gekleed en met een valies bij zich, door het huis liep te spoken? Er is natuurlijk maar een enkele verklaring, Charles, zij wilde vertrekken en denkkelijk naar een plaats, een goed eind uit de buurt, want daar wees het valies op. Dat was het toch!

— Een groot soort handvalies! Het is trouwens al onderzocht ook. Bovenkleden, ondergoed, toiletartikelen en 'n pakje brieven. Zij moet er zich heftig tegen verzet hebben, dat de politie ze las.

— Met tact zou de politie ook niet ver komen, Charles. Het waren natuurlijk minnebrieven?

— Ja, en geschreven door Bardell. Maar de politie vond er niet de minste aanduiding in van hetgeen er vannacht is gebeurd. Minnebrieven, zoals er honderdduizenden geschreven worden.

— De politie heeft haar natuurlijk gevraagd wat haar doel was?

— Natuurlijk. En zij gaf ten antwoord, dat het niemand iets aanging. Zij zei, dat zij volkomen vrij was, om te doen of te laten wat zij wilde, en dat is niet precies juist, want Armstrong had nog over haar te zeggen, zolang zij niet meerderjarig was, of zolang zij niet trouwde, in welk geval zij automatisch meerderjarig zou worden.

— Je zei zoeven, dat hij haar voogd was. Had hij geld van haar te beheren?

— Ja, en het was een vrij grote som, zoiets van tienduizend pond!

— Dat is misschien van betekenis. Laten wij het in elk geval onthouden. Nog geen arrestaties?

— Neen, maar er hangen er wel in de lucht.

— Is er aan het meisje gevraagd, of zij misschien de deur van de slaapkamer van Miss Taffy had gesloten?

— Zeker heeft men dat gevraagd. Zij ontkent het.

— Hetgeen natuurlijk nog niet wil zeggen, dat zij het ook werkelijk niet gedaan heeft. De meeste vrouwen weten te liegen met een virtuositeit, waarbij vergeleken de slimste man een zuigeling is.

Na dit gezegd te hebben, stond Raffles van de ontbijt tafel op, nam nadenkend een sigaret uit zijn koker, ging voor het raam staan om naar buiten te kijken, draaide zich plotseling om en zei:

— Ik wil deze zeer belangwekkende zaak gaan onderzoeken, Charles. Er zitten merkwaardige kantjes aan.

Wat later waren de vrienden weer onderweg naar het noorden van de stad en kwamen in de nieuwe straat met de nieuwe huizen, een blok van zes aan de ene kant, en kleine, alleenstaande villatjes daartegenover. Zoals te verwachten viel, was het huis bewaakt door een stoere politieagent, die met zijn handen op de rug voor de deur van het bovenhuis stond en onverbiddelijk iedereen terugwees, die geen deugdelijke perskaart of een politiepenning kon vertonen.

Raffles en Brand hadden zich van geen van beide voorzien en waren dus wel verplicht er zich mede te vergenoegen, zich bij de nieuwsgierigen te voegen, die het huis aangaapten.

Raffles had zijn wagen een paar huizen verder geparkeerd en nam het huis en de naaste omgeving scherp op. Ook hij kwam tot de slotsom, dat het volmaakt onmogelijk was, door het raam de kamer van de misdaad te verlaten, tenzij met de hulp van een touwladder of een klimtouw en het scheen te zijn uitgemaakt, dat zulk een hulpmiddel onmogelijk kon zijn gebruikt.

Aan geheime uitgangen behoefde men in zulk een splinternieuw huis natuurlijk niet te denken en zo zag de zaak er zeker raadselachtig genoeg uit.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen en zei:

— Je hebt mij het schokkend verhaal gedaan van de huishoudster, die het slaapkamerraam openwierp en luidkeels om hulp ging roepen, na de ontdekking van het vreselijke voorval. Maar, even te voren had je mij gezegd, dat beide deuren naar de gang, respectievelijk met sleutel en grondels gesloten waren. Wil je mij het genoegen doen en mij even opheideren, op welke wijze Juffrouw Tassy de kamer binnenkwam?

— Goede hemel, riep Brand verschrikt uit, dat is waar ook, het is ook mij ontgaan, om je de waarheid te zeggen. Nu, het is heel eenvoudig, zij zegt, dat zij een paneel heeft ingetrapt, toen zij op haar roepen geen antwoord kreeg. Het was het paneel van de slaapkamerdeur.

— Zij is dus een sterke vrouw? Een soort Tarzan-

— Integendeel, klein en tenger en een beetje ziekelijk.

Raffles' blikken gingen weer door de straat. Van de kleine villa's waren er, zoals gezegd, nog slechts enkele bewoond en vele bewoners leunden over het hekje van hun voortuin en keken vol nieuwsgierigheid naar het huis, waarbinnen zulk een afschuwelijke, vreemde misdaad was gepleegd.

Uit het huisje, recht tegenover dat, waar de vermoorde man gewoond en geleefd had, kwam een oude man met kromme rug en sneeuw wit haar tevoorschijn, die met moeite langs het paadje strompelde, zich over het hekje boog, een tijdje bleef kijken en toen hoofdschuddend, nog dieper gebukt, de deur binnenging. Wat verder praaiten twee burens met elkander over het geval.

Maar voor het huis zelf stond een vrij grote menigte van wel tachtig koppen en Raffles zei zacht:

— Wie weet bevindt zich onder hen de moordenaar, Charles. Men zegt, en het is ook waar, dat de misdadiger onweerstaanbaar getrokken wordt naar de plek, waar hij zijn wandaad bedreef. Komaan, op deze wijze ontdekken wij niets, wij zullen terugrijden, ons van de nodige legitimatiebewijzen voorzien, ons uiterlijk veranderen en het huis zelf eens grondig onderzoeken.

De auto stond stil voor de Windsor Club, waar zij wilden lunchen. Een jongen schreeuwde met middag-edities. Brand kocht een blad, sloeg het snel open, zocht even en slaakte een onderdrukte kreet van verbazing.

— Een arrestatie? vroeg Raffles hem strak aanzicnde.

— Ja, maar een, waarop ik zeker niet gerekend had. Vanochtend om tien uur is in zijn woning, een zekere John Sloan gearresteerd, een berucht inbre-

ker, vooral befaamd als steler van juwelen, beschuldigd van de moord op Armstrong, wiens vriend hij moest zijn geweest.

HOOFDSTUK III.

DE MIST VERDIKT ZICH

Een paar uren later bevonden Raffles en Brand zich, geheel gereed voor hun onderneming, totaal onherkenbaar, en voorzien van de voortreffelijkste papieren, voor de deur van het huis in Truck Road.

Er stond nog altijd een politieagent, al was het een andere dan zoeven.

De man maakte niet het minste bezwaar, om de twee zogenaamde journalisten door te laten en Raffles en Brand bestegen de trap naar de eerste étage, die achter in de vrij ruime vestibule begon.

Zoals te verwachten viel, had men het lijk reeds naar het lijkenhuisje gebracht, waar stellig op dat ogenblik de schouwer reeds zijn somber werk had gedaan.

De kamer echter, die eveneens door een agent werd bewaakt, in afwachting dat zij verzegeld zou worden, vertoonde niet de minste sporen van een worsteling, alleen maar die afachuwelijke, grote, kleverige plek, die te zien viel op het zandkleurige tapijt, van het bureau af tot bijna aan de middentafel, die onder de elektrische kroon stond.

Men had het openslaande raam gesloten, maar Raffles kreeg verlot het weer te openen; dat ging echter niet zo

gemakkelijk, want tussen de kant van het zware bureau en het raam was maar juist gelegenheid voor een niet al te zwaarlijvig man, een plaatsje te vinden en de kruk van de spagnolet om te draaien.

Het raam ging naar buiten open en Raffles begon dadelijk met een grondig onderzoek.

Inderdaad was de vensterbank geheel van hout, lichtgeel geverfd en daarop waren een paar ronde spatjes zichtbaar, waarover degene, die met het onderzoek belast was, heel zorgvuldig van die kleine glaasjes zonder voet had laten stulpen, die men vooral in Hollandse gezinnen veelvuldig aantreft en wier gebruik tamelijk algemeen bekend is.

De kleur van die spatjes was donkerrood.

Men behoefde er niet aan te twijfelen of het was bloed.

Hoe zij daar kwamen, was zeker niet recht duidelijk, daar de rampzalige Armstrong getroffen was, zittende achter, of beter: vóór zijn bureau en die plek was zeker minstens anderhalve meter van de vensterbank verwijderd.

Voetsporen vertoonde het lichtgeschilderde hout niet, maar wel een eigenaardige, halfronde deuk in de rand

van het hout, die dadelijk de aandacht trok van Raffles en die hij vol aandacht onderzocht.

Het hout was niet versplinterd in deze deuk, maar als het ware ingedrukt.

Raffles liep langzaam om het bureau heen en ging in de bureaustoel zitten, waarvan de lederen zitting met een servet bedekt was, misschien om het bloed aan het oog te onttrekken.

Zodra hij zat, kon hij opmerken, dat het hem van die plek af onmogelijk viel iets anders van de straat te zien, dan het kleinste gedeelte van het tegenover liggende trottoir, de voortuinen van de huizen van de overzijde, en natuurlijk die huizen zelve.

Het was dan ook volstrekt onmogelijk, dat iemand, die op straat liep, met zoveel kracht en zoveel juistheid een zware dolk naar de schrijvende man zou hebben kunnen werpen. Trouwens, dan had dat wapen in de wond moeten blijven steken, die volgens de krantenberichten zeer diep was.

Toen Raffles dit aan Brand zei, dacht deze even na en bracht toen haastig in het midden:

— Maar indien hij eens vlak voor het open venster had gestaan?

— Dan had misschien een zeer krachtig messenwerper hem kunnen treffen, ik ontken het niet. Maar dan zou men de man hier in deze smalle doorgang tussen de vensterbank en schrijfbureau moeten hebben aange troffen en niet in zijn bureaustoel, want hij kan nauwelijks een paar seconden hebben geleefd, na die verschrikkelijke verwonding.

— En bovendien verandert het niets aan het feit, dat men dan het moordwapen had moeten vinden, hernam Brand. Dat is voor mij juist het vreemdste van het hele geval, natuurlijk, wanneer ik het raadsel van de gesloten deuren uitzonder. Die twee deuren...

— Laten wij niet vergeten, dat het er drie waren, Charles, ook de deur van Juffrouw Taffy's kamer was op slot gedraaid aan de buitenkant. Naar alle waarschijnlijkheid heeft de moordenaar dat gedaan, want die was de enige, die er belang bij kon hebben, dat hij niet

gestoord werd bij zijn werk, al blijf ik erbij, dat het een heel domme zet was.

Raffles liep onder het spreken langzaam door het vertrek en bekeek toen met grote aandacht de stevige deur, die naar de gang voerde. De sleutel stak nog op het slot, maar de politie had hem teruggedraaid. Hij kon dus de deur gemakkelijk openen en keek op de brede rug van de agent, die de wacht hield en die zich daar vrij erg scheen te vervelen in die halfduistere gang.

— De zaak is maar, zo begon hij peinzend, of die vrouw de waarheid sprak, toen zij zei, dat zij beide deuren gesloten vond!

— Welke reden kon zij hebben om te liegen? En heeft zij de deur niet in moeten trappen? riep Brand uit.

— Wat het laatste betreft, dat zou gedaan kunnen zijn om de politie op een dwaalspoor te brengen. Ik...

Hij hield plotseling op, want volkomen onhoorbaar was er iemand de kamer binnengekomen.

Het was een vrij kleine, magere vrouw, van een jaar of vijfenveertig, met zeer grote, gitzwarte ogen, die nog glanzen konden.

Trouwens was aan deze vrouw ook nu nog te zien, dat zij vroeger knap was geweest. Zij had lenige, katachtige bewegingen en men hoorde haar nooit aankomen, omdat zij steeds op huisschoentjes, met dikke, vilten zolen liep.

Zij droeg een zeer eenvoudige, zwarte japon, met een liggend, wit boordje en witte manchetten en zij geleek wel wat op een verpleegster, of op een directrice van een strenge kostschool.

— Juffrouw Taffy? vroeg Raffles met een buiging. Brown, van de Daily Telegraph.

De vrouw zei niets, hield haar dunne lippen stijf opeengeklemd en keek beurtelings Raffles en Brand met haar koolzwarte, onderzoekende ogen strak aan. Toen vroeg zij met een zonderlinge zachte stem, die als uit de verte leek te komen:

— Wie heeft u hier binnengelaten?

— Wel, de politiel antwoordde Raffles beminnelijk. Wij hadden een behoorlijke legitimatie.

— Ik had namelijk het verzoek gedaan, geen journalisten toe te laten, zei juffrouw Taffy, op dezelfde zachte toon die zo vreemd in tegenspraak was met haar koolzwarte, levendige ogen en het strakke, maskerachtige gezicht.

— Hebt u een afkeer van publiciteit? vroeg Raffles, steeds even vriendelijk.

— In sommige gevallen kan zij hinderlijk zijn, mijnheer! antwoordde juffrouw Taffy kortaf. Geloof gij soms, dat het zo aangenaam is, telkens en telkens weer te moeten antwoorden op allerlei vragen? Donald Armstrong is dood, hij is vermoord, wat valt er nog meer te weten?

— Dat is juist! antwoordde Raffles kalm. Maar er valt, geloof ik, heel wat te weten. Vindt u het zelf niet een bijzonder raadselachtige zaak, juffrouw Taffy? Daar zijn, bijvoorbeeld, die gesloten deuren. De vermoorde man kan ze onmogelijk gegrendeld en met de sleutel gesloten hebben. Het is ondenkbaar, dat iemand anders het gedaan heeft dan de moordenaar, of de moordenaars! Maar kijk nu eens aan, hoe wij dan reeds aanstonds voor het eerste raadsel worden geplaatst! Hoe kwam die moordenaar weg, nu de deuren dicht waren?

— Dat moet de politie maar uitmaken, antwoordde juffrouw Taffy kortaf. Ik kan u wel zeggen, dat het mij geen steek kan schelen!

Raffles bestudeerde een ogenblik vol aandacht het wasbleke gezicht met de fijne lijntjes erin, de nog zeer mooie ogen met hun donkere gloed, de tengerere, doch goed geproportioneerde gestalte en toen zei hij eensklaps, na het laatste antwoord van de vrouw goed verwerkt te hebben:

— U bent zeker verbazend sterk?

— Waarom vraagt u dat?

— Omdat het paneel van die deur bijna een duim dik is. Ik weet bij ondervinding hoeveel kracht het vereist, zelfs voor een krachtig gebouwd man om een deuraanloop te bereiken. U hebt

in uw verklaring gesproken van trappen, maar dat is natuurlijk een vergissing van u geweest, een van die gewone versprekingen, die men in een overigens zeer begrijpelijke opwinding dikwijls begaat, want dan had het onderste paneel moeten vernielen en ik zie duidelijk, dat het bovenste is ingedrukt — gedrukt, verstaat u mij, en niet getrap!

De vrouw gaf geen antwoord maar keek Raffles met op elkaar geperste lippen aan. Toen gingen haar blikken door de tussendeur naar de gangdeur van de slaapkamer, waarin een groot gat gaapte.

Eindelijk zei zij, schouderophalend:

— U kunt gerust denken wat u verkiest, het is mij volmaakt onverschillig.

— Dat kan ik mij voorstellen, juffrouw Taffy. Maar denkt u niet, dat de politie dat wel eens anders kon inzien? Die kon wel eens argwaan krijgen over uw vreemde verspreking, terwijl ik er mij alleen maar over verwonder. U schijnt mij, op uw beurt, te wantrouwen, en dat is jammer, geloof mij. Ziet u, ik ben er vast van overtuigd, dat u zelf die deur niet vernield hebt, dat is mannenwerk geweest. U bent tenger en niet heel erg sterk. Zeg mij nu eens oprecht, hebt u John Sloan vannacht zelf gezien?

— Neen, ik zag hem niet en ik wil niet verder antwoord geven op uw vragen! antwoordde de huishoudster, terwijl zij Raffles met een duistere blik aanzag.

— Ook niet op deze laatste of u niet kunt nagaan, waarom Miss Mabel op dat late uur in de nacht gekleed was om op reis te gaan?

— Ik bemoei me nooit met de zaken van anderen? antwoordde de vrouw, draaide zich om en verliet het vertrek door de gangdeur.

Niets was er van haar voetstappen te horen, terwijl haar vilten zolen snel over het dikke kleed gleden. Het maakte de indruk of er een schim, een spooksel geruisloos weggleed.

— Een vreemde verschijning! zei Brand zacht, nog met zijn blik gehecht op de achterdeur.

— Ja, die vrouw ziet er uit, of zij zo uit een stuk van Ibsen is weggelopen, zei Raffles nadenkend. En dan ziet zij er ook uit, alsof zij heel wat meer van het geval weet dan zij laat blijken. Waarom liegt die vrouw? Dat zij zelve de deur indrukte, is volstrekt onmogelijk. Haar tengere schouders reiken niet tot aan de hoogte van het gat. Zie maar hier, Charles, het paneel is verbrijzeld door een man van grote lengte en sterke schouders. Nu is het maar de vraag, te weten te komen, waarom zij liegt. Kent zij die Sloan?

— Het is niet onmogelijk. Het is weleens meer voorgekomen, dat inbrekers zich een huishoudster tot medeplichtige kiezen.

Raffles stapte vlug de kamer rond, klopte overal op de muren, kwam weer op zijn punt van uitgang terug en bromde ongeduldig:

— Luister eens, Charles, ik moet zo spoedig mogelijk weten wat die Sloan te zeggen heeft. Laten wij nog even in de werkkamer teruggaan en dan kunnen wij het huis wel weer verlaten.

Zij traden weer door de verbindingsdeur het verlaten vertrek binnen en Raffles onderzocht nogmaals nauwkeurig het schrijfbureau, de stoel en het raam.

Met de grootste zorgvuldigheid bekeek Raffles ook de deur en het slot nog eens, maar er was volstrekt niets bizonders aan te zien.

Tamelijk ongeduldig riep hij tenslotte uit:

— Het is bijna een geval voor wijlen Edgar Wallace, Charles! Zoals de zaken nu staan, moet ik bekennen dat ik er geen touw aan weet vast te knopen. Wie weet, brengt die Sloan de opheldering van het geval wel.

Maar een half uur later was ook deze verwachting van Raffles de bodem ingeslagen.

John Sloan had ruiterlijk erkend, de woning van de vermoorde man in de noodlottige nacht te zijn binnengegaan. Dit kon ook moeilijk ontkend worden, want men had omstreeks drie uur in de nacht, niet alleen zijn beroemde knaak van halsinen, het derde exemplaar van de, vlak naast het huis gewa-

den, maar een man, die zeer laat was teruggekeerd van een partijtje in de buurt, verzekerde pertinent, dat hij John Sloan het huis zeer haastig had zien verlaten.

Ook dit bekende de beruchte inbreker grif. Hij had echter tot de hem afdervragende commissaris van politie de nogal gewaagde opmerking gemaakt:

— Ik had wel eens willen zien, wat u zelf zoudt hebben gedaan, mijnheer, als u des nachts om half twee de huideur had zien openstaan van een kerel, met wie u nog een appeltje te schillen hebt! Vast en zeker zou u naar boven zijn getrippeld en de knul een tik op zijn hersens hebben gegeven, en als u links was, zou u ook de brandkast nog even gekitteld hebben. Ja, u moet mij wat vertellen! Wij zijn toch allemaal toffe jongens onder mekaar!

Daarop was, volgens de verslagen in de middagbladen, de volgende korte woordenwisseling ontstaan:

Commissaris — John, ik zou je raden, met die grapjes op te houden! Je knuppel is bij het huis gevonden!

John — Dat is stom genoeg van me geweest, en ik kan me niet begrijpen, waarom die eiertikkertjes altijd van me weglopen. Dat is nou het derde exemplaar geweest en het geld groeit me toch ook niet op mijn rug!

— Je zei daar, dat je de deur vond openstaan, de straatdeur, notabene! Blijf je bij die dwaasheid?

— Wel zeker blijf ik erbij, maar een dwaasheid is het niet! De deur stond open, of het een lunchroom was! Nogal glad, dat ik toen ben binnengetippeld! Ja, ik zal me daar mijn kans laten ont-snappen!

— Je probeert een loopje met me te nemen, John, en dat is niet verstandig. Van die openstaande straatdeur geloof ik geen woord.

— Dat moet u weten, mijnheer! Maar het is de zuivere waarheid. Ik ben te oud om te liegen, want dat velen mijn hersens niet meer.

— Goed, laten wij dat dan even aannemen, John. Je sprak zoeven van een appeltje, dat je te schillen had met De-

nald Armstrong. Wat was dat voor een appeltje?

— Een reuzenappel, commissaris. Die smeerlap — het is zonde, dat ik het zeg, nu hij gelukkig dood is, — heeft me met de laatste kraak op een schandelijke manier bestolen. Hoe men dat kan doen onder kameraden, het is me een raadsel! Het is om je een afkeer van het vak te laten krijgen! Ik kom daar aan met een handjevol juwelen, Commissaris, om voor te knielen, een partijtje om te zoenen! Minstens zevenduizend waard. Ik dacht, dat ik al binnen was en eindelijk kon gaan rentenieren. Dat zei dat oude varken trouwens ook. Ik moest de volgende dag maar terugkomen. Ik kom terug en wat zegt de kerel? Dat de boel vals was! Hij had het partijtje verkocht aan een vliegend winkeltje en hij had er negentien shilling voor gekregen. Hebt u het ooit zo zout gegeten? Wat zou u in dat geval...

— Mag ik je nu eindelijk verzoeken, Sloan, mij niet te vragen wat ik in jouw geval zou doen? En weet je wel, dat je door dit verhaal je zaak niet beter maakt? Want je erkent dus, dat je gister nacht bij hem kwam — laten we zeggen door de voordeur — om een oude rekening met hem te vereffenen.

— Feit! Hij had me lang weten te ontlopen en dezer dagen kreeg ik zekerheid van het bedrog, toen ik een van mijn steentjes bij een andere opkoper terugvond, en ik nam me voor, hem even op zijn nummer te zetten.

— Met behulp van je baleinen knuppel?

— Die had ik voor alle zekerheid meegenomen. Mijn plan was, hem minstens drieduizend pond te vragen. Als hij geweigerd had, zou ik hem op zijn hersens hebben geslagen. Ik ken zijn brandkast, alsof ik ze zelf gemaakt had. Maar ik kwam er niet aan toe. Want ik vond de deuren allebei dicht, er brandde licht in zijn kamer, en toen hoorde ik een schreeuw, een gil, commissaris. Ik heb al heel wat gehoord in mijn leven, maar het ging mij door meerg en heen. Wat zou u... Ik vraag

excuus. Ik nam dadelijk de benen en ik rolde de trap bijna weer af.

— En door de wijdgeopende deur, als van een lunchroom, de straat weer op. Het klinkt zo waarschijnlijk als een sprookje van Moeder de Gans. Kom-aan, Sloan, als je er eens toe over ging, mijn kostbare tijd niet te verknoeien? Wij zitten hier voor een zaak, die nogal zonderling is, want de deuren werden gesloten gevonden. Hoe ben je er uit gekomen, en waar heb je het mes gelaten?

— Jammer! Ik zie, dat u me niet geeft commissaris. Eeuwig jammer. Nou dan heb ik niks meer te zeggen! Het is gebeurd, zoals ik u heb uitgelegd en verder moet u maar zelf zien, hoe u er uitkomt.

De Commissaris had nog getracht de verstokte inbreker tot een bekentenis te brengen, maar Sloan had geweigerd nog een woord te zeggen. En hij was, met het oog op de ernst van de tegen hem gerezen verdenking, voorlopig in het cachot van het politiebureau opgesloten.

Hij zat daar zeker nog geen twee uren, of de zaak begon, tot ontsteltenis en woede van de Inspecteur, aan wie het voorlopig onderzoek was opgedragen, nog ingewikkelder te worden.

Want toen ontving de Commissaris, die Sloan ondervraagd had, een met de schrijfmachine getikt briefje, dat als volgt luidde:

Mijnheer!

Ik geef u in overweging John Sloan onmiddellijk weer op vrije voeten te stellen, daar hij met de moord in Truck-road volstrekt niets te maken heeft. Zijn verklaringen zijn van A tot Z volgens de waarheid afgelegd. Hij is zeker geen volle minuut in het huis geweest, dat verzeker ik u op mijn erewoord.

Het briefje droeg volstrekt geen ondertekening, en het was met een blijkbaar nog splinternieuwe machine en in ieder geval een nieuw lint getikt op een blaadje postpapier, zoals men dat vindt in de couverts met tien stuks vel-

letjes schrijfpapier en tien enveloppen, die men aan iedere kiosk of boekwinkel in de grote steden kan kopen. Ofschoon de aanduidingen uiterst gering waren, werd het briefje toch onmiddellijk ter hand gesteld aan een der bekwame experts, waarover de politie te beschikken had.

Het behoeft echter nauwelijks gezegd, dat de Commissaris er geen ogenblik aan dacht, als gevolg van dat briefje, mijnheer Sloan de vrijheid weer te geven. Wel werd hij nogmaals ondervraagd en toen kreeg de Commissaris nog de volgende bijzonderheid te vernemen:

Sloan had, voor de gesloten deur van de werkkamer staande, vóór hij de gil hoorde, die hem deed vluchten, ook nog een ander geluid gehoord, een dreumend dof geluid, alsof er iets omviel, iets als een zware stoel of een kast. Bijna op hetzelfde ogenblik had de rauwe gil geklonken en hij had, terwijl hij zich nauwelijks staande kon houden op zijn sidderende benen, de vlucht genomen.

Vervolgens had hij er een eed op willen doen, dat beide deuren gesloten waren, want hij had eerst geprobeerd, of hij door de deur van de slaapkamer binnen kon komen. Toen dit niet lukte, had hij het ook nog eens gewaagd, aan de knop van de deur der werkkamer te draaien en zijn ervaren vingers hadden onmiddellijk bemerkt, dat ook deze deur stijf gesloten was. En verder bleef mijnheer John Sloan woord voor woord, letter voor letter getrouw aan zijn reeds afgelegde verklaring vasthouden.

Hij ontkende volstrekt niet, dat hij binnenshuis was geweest, hij ontkende alleen maar, dat hij de man daarbinnen gedood had en daarbij bleef het.

Of het kwam dat de Commissaris begon te wankelen, of dat er een andere reden was, zeker is het, dat nog diezelfde avond Mabel Nash hoffelijk werd uitgenodigd op het Bureau van Politie te komen en na een ondervraging van een half uur een weinig minder hoffelijk werd verzocht, voorlopig die nacht op dat Bureau door te brengen.

HOOFDSTUK IV.

DE BRANDKAST

Het was tien uur in de ochtend van de volgende dag.

Inspecteur Hoggart zat in zijn Bureau, naast dat van de Commissaris, die John Sloan had ondervraagd.

Hij zat nu te bladeren in een stapeltje papieren, die op de moord betrekking hadden en die reeds nu een indrukwekkende omvang begonnen te krijgen, gromde wat in zichzelf, keek eens naar zijn klerk.

Eensklaps sloeg hij zo hard met zijn vuist op de schrijftafel, dat de klerk er van opschrok en barstte uit:

— Ik wilde, dat de duivel deze zaak haalde en allen, die er wat mee te maken hebben. Is er bericht van die knaap, van die Bardell?

— Er is een brigadier naar zijn huis gezonden chef.

— Is het waar, dat hij in de laatste weken zonder werk was?

— Ja, dat staat vast. Hij had zo iets als een uitvinding gedaan, maar hij schijnt geen geld te hebben kunnen krijgen, om ze rendabel te maken. Ik geloof, dat het een nieuw electrisch rijwiel betrof.

— Het meisje zegt, dat zij verloofd met hem was, maar ze zegt niet, dat hij op de dag van de moord met Armstrong gepraat heeft, of liever met hem heeft getwist! Zeg eens, Blake, de brigadier is toch voorzien van een bevel tot huiszoeking?

— Daar is voor gezorgd, Chef. Als u echter mijn oordeel wilt weten...

— Neen, Blake, dat wil ik heel zeker niet! antwoordde Hoggart, woedend. Ik heb al te veel oordelen vernomen...

Hij wilde nog iets zeggen, maar de zware deur naar de gang ging open en een brigadier trad binnen, die met een zware stem aankondigde:

— Ralph Bardell!

Een lange, breedgeschouderde en donkere man trad binnen, met zeer dikke, maar fraai getekende wenkbrauwen en goed, maar eenvoudig gekleed. Zijn geheel lichaam wees er op, dat hij veel aan sport deed. Op dit ogenblik echter stond zijn gelaat duister en hij begon dadelijk, terwijl hij met een paar grote stappen voor het schrijfbureau kwam staan, waarachter Hoggart gezeten was:

— Is het waar wat die man mij onderweg gezegd heeft, en hebben jullie het gewaagd, Mabel Nash vast te houden?

Daar Hoggart geen antwoord gaf en hem alleen maar zwijgend bleef aankijken, vervolgde Bardell, na nog een enkele stap naar het bureau te hebben gedaan en dreigend de vuisten te hebben gebald:

— Waarom hebben jullie haar hier gehouden? Zou er hier werkelijk een man zijn, krankzinnig genoeg, om haar van iets te durven beschuldigen?

— Wat bedoelt u daarmee, mijnheer Bardell, vroeg Hoggart langzaam.

— Dat weten jullie hier drommels goed! viel Bardell heftig uit. Het is van wege... de zaak van gisternacht!

— Waarom denkt u, dat het juist daarom is, hernam Hoggart rustig, en hij ging een weinig voorover leunen, om de jonge man beter te kunnen aankijken.

— Komaan, die trucs hebben op mij volstrekt geen uitwerking! zei Bardell schamper. Ik begrijp heel goed hoe de zaak in elkaar zit, nu ik er over denk. Mabel stond omstreeks dat uur klaar om uit te gaan, en nu heeft zij maar dadelijk de oude gek overhoop gestoken, de vrek, de harteloze, oude schurk!

— Weet u wel dat u daar woorden gebruikt, mijnheer Bardell, die een eigenaardig licht werpen op uw gezindheid jegens uw overleden oom? Want, hij was immers uw oom?

— Hij was het, want hij was een broer van mijn moeder, maar nog nooit zijn twee zaken of mensen zo verschillend van elkaar geweest dan die twee! Vuur en water kunnen niet meer van elkander verschillen. Een schurk, ik herhaal het.

— U heeft op de dag van de moord hooglopende ruzie met hem gehad?

— Dat is zo, ik ontken het niet.

— U hebt hem bij die gelegenheid zelfs bedreigd?

— Wat noemt u dreigen? Ik heb gezegd, dat ik hem met alle liefde de hersens zou inslaan, noemt u dat dreigen? Het was slechts een uiting van mijn gevoel op dat ogenblik! Nu dat die twist bekend is geworden, zie ik niet in waarom ik er een geheim zou van maken, dat ik hem om geld had gevraagd. En ik verzeker u, dat het mij moeite genoeg heeft gekost, want het is maar al te bekend, op welke wijze de oude Donald Armstrong aan zijn fortuin kwam! Diefstal en heling, woeker en afpersing! Maar ik kwam niet om dat geld, ik kwam opeisen wat mij rechtens toekomt! Ook dat is niet geheel juist, ik kwam het geld van mijn aanstaande vrouw opvragen, van Mabel Nash, als u het dan wilt weten.

— Had de oude man geld van haar onder zijn berusting, vroeg de Inspecteur.

— Ongeveer tienduizend pond sterling, antwoordde Bardell nors. Ik bezit volstrekt niets; men heeft mij op straat gezet, ik heb echter een zeer nuttige uitvinding gedaan, waarvan ik met zekerheid weet, dat zij ons rijk kan maken en daarom heb ik er niet tegen op gezien, voorlopig ook van haar geld te leven!

Hij had het hoofd gebogen en zijn stem was gedaald bij die laatste woorden. Het was duidelijk te bemerken, dat het hem moeite kostte, zich tegenover een vreemde zo uit te spreken. Dadelijk echter hief hij weer zijn trots, donker gezicht op en hernam op dezelfde norse toon:

— Hij weigerde mij dat bedrag uit te betalen. Hij zei, dat hij er niet aan dacht een cent te betalen vóór zijn pupil meerderjarig was en hij begon reeds een lijstje op te sommen van wat hij voor haar had uitgegeven en dat hij van plan was, van de som af te trekken. Ik wil u wel verzekeren, dat ik moeite had, de oude duitendief niet op de plaats zelf naar de keel te vliegen.

— Op de plaats zelve? Wat moet ik daar uit afleiden?

Bardell keek Hoggart een ogenblik met duistere blikken aan, haalde zijn brede schouders op en zei toen met een kort, wrang lachje:

— Natuurlijk, daarop moest het uitlopen. Nu, ik heb het niet gedaan en dat moet u genoeg zijn. Als het niet genoeg is, dan heb ik de eer u te groeten.

Hij draaide zich om, na een lichte beweging met zijn hand te hebben gemaakt en stond tegenover vier agenten, stevige kerels, die zwijgend, met strakke gezichten, in een halve kring om hem heen stonden en die hij in zijn opwinding in het geheel niet had horen binnenkomen.

Het bleef even stil en toen hernam Hoggart, zonder dat zijn stem ook maar iets dreigend had:

— Ik kan u werkelijk nog niet laten gaan, mijnheer Bardell, u moet mij nog

— Vraag maar op, antwoordde Bardell ruw. Maar maak het kort, want ik ben niet in de stemming, om naar nonsens te luisteren.

— Dan moet ik u er nog op attent maken, dat alles wat u thans gaat zeggen, later tegen u gebruikt kan worden!

— Komaan, de gebruikelijke, door de wet voorgeschreven formule, die tegenover verdachten wordt gebruikt, zei Bardell, met die zelfde korte lach, nu vooruit dan maar!

— De ruzie had plaats in de namiddag, nietwaar?

— Om een uur of vier.

— Bent u na dat gesprek onmiddellijk weggegaan?

— Neen ik heb nog enige woorden gewisseld met Mabel, die natuurlijk vol spanning op de afloop wachtte.

— Wat behelsde dat gesprek?

— Daarop weiger ik te antwoorden.

— Ik geloof niet, dat dat verstandig van u is, mijnheer Bardell. Het is des te dommer, omdat wij hier reeds op de hoogte zijn. Ik had het echter gaarne ook nog eens uit uw mond gehoord. U sprak met Miss Mabel Nash af, nog dezelfde nacht met haar te vluchten! Dat tenminste is haar eigen verklaring.

Voor het eerst verschoot Bardell van kleur, voor het eerst beefde zijn stem even, toen hij er met moeite uitbracht:

— Heeft zij dat zelf gezegd? Wat is zij moedig. Ik heb er haar nog liever om. Welnu dan, het is zo! Wij hadden een afspraak gemaakt, die nacht alles op één kaart te zetten en ik zou haar om half twee komen halen!

— Zoudt u te voet gevlucht zijn?

— Ik had een auto gehuurd in een garage.

— U zegt dat u volstrekt geen geld meer hebt, Miss Mabel had er natuurlijk evenmin ter beschikking. Zij heeft hier verklaard, dat haar voogd alleen haar kleren betaalde, haar voedsel en haar per week vijf shilling zakgeld gaf.

— Zij heeft niets anders dan de waarheid gezegd! riep Bardell uit, terwijl zijn gelaat hoogrood was geworden.

— Wilt u mij dan eens mededelen, hoe u zich de naaste toekomst dan had

voorgesteld, terwijl noch u, noch het meisje over een cent beschikte? Of had u soms ergens kapitaal weten te vinden in die weinige uren, die verstreken tussen tien uur in de avond en half twee in de nacht!

Er kwam geen antwoord.

Bardell had opnieuw het hoofd gebogen. Hij was nu weer bleek.

— Nu? vroeg Hoggart, de jonge man als het ware met zijn blikken doorborend. Hoe dacht gij aan geld te komen? Gij moest dan toch met u beiden leven en Miss Mabel zegt, dat gij voornemens waart, het Kanaal over te steken. Zij zegt verder, dat gij geen van beiden bloedverwanten hebt, die u zouden kunnen helpen.

— En heeft zij, heeft zij verder niets gezegd? vroeg Bardell langzaam.

— Neen. Maar ik ben bijna zeker, dat gij er iets aan toe te voegen hebt, Bardell.

— Zo is het ook. Ons doel was, neen, mijn doel, want zij heeft er zich met alle macht zolang mogelijk tegen verzet, mijn doel was het om het geld, dat haar toekwam, uit de brandkast te nemen. Het was haar bezit, verstaat u? Het kwam haar van rechtswege toe, en hij had haar al genoeg bestolen.

— Hoe stelde u zich dat voor? vroeg Hoggart, die zich met een ruk achterover in zijn stoel had geworpen, met een uitdrukking op zijn gelaat, als van een jager, die zoeven het vluchtende wild onder schot heeft gekregen.

— De sleutels van zijn kast lagen in de werkkamer, antwoordde Bardell dof. Mabel wist nauwkeurig de plek. Zij had die bij toeval ontdekt. Het was een goede schuilplaats en iemand, die er naar zocht, zou ze nooit hebben gevonden. Wij wisten dat de deuren dicht waren, van de slaapkamer zowel als van de werkkamer, maar ik ben ingenieur, ik wist wel een middel om een van die deuren toch te openen.

— En, dat middel hebt u toegepast!

— Neen. Zover is het helaas niet gekomen. Er gebeurde iets, waarop wij niet hadden gerekend. De huishoudster was nog niet naar bed en had ons on-

getwijfeld gehoord.

— Zo? En om haar te beletten u te komen storen bij... uw werk, hebt u haar opgesloten?

— Ik? riep Bardell verbaasd uit. Volstrekt niet. Waarom zou ik dat gedaan hebben?

— Wel, zij was een lastige getuige nu zij eenmaal niet bleek te slapen. Was het haar gewoonte, om zo laat op te zijn?

— Neen, Mabel verzekerde juist, dat zij altijd om elf uur naar bed ging.

— Heeft misschien Miss Nash de huishoudster opgesloten?

— Evenmin!

— Maar waaraan merkte u dan dat zij wakker was?

— Mabel, die een heel fijn gehoor heeft, had enig gerucht op haar slaapkamer vernomen. Wij hebben zelfs nog even gewacht tot alles weer stil was.

— Wat was het voor een soort gerucht?

— Het klonk als van het verschuiven van flesjes op het marmer van haar wastafel. Toen het stil was, besloten wij, de slag te wagen. Maar er gebeurde opnieuw iets en dat bedierf de gehele zaak. Want toen wij over het portaal liepen, heel zacht, toen hoorde Mabel op de huistrap een heel zacht gekraak. Ik liep er heen en ik zag in de duisternis de gedaante van een man de trap opsluipen.

Hoggart maakte een gebaar van ongeduld en riep uit:

— Het wordt hoe langer hoe fraaier! Hoe was dat mogelijk? Hebt u dan werkelijk de straatdeur opengelaten, toen u binnenkwam?

— Ja, die had ik op een kier laten aanstaan. Maar het is mogelijk, dat de sterke wind haar verder heeft opgeduwd.

Hoggart dacht aan Sloan. De boef had verklaard de straatdeur open te hebben gevonden. Had hij dan werkelijk de waarheid gesproken?

Knorrig zei hij:

— U zag dus een man de trap opsluipen. Wat deed u toen?

— Het enige wat er te doen viel! Mabel en ik trokken ons onmiddellijk terug, heel achter in de gang en wachtten daar. Zeker nog geen halve minuut later hoorden wij een verschrikkelijke gil, voorafgegaan door een eigenaardig dreunend geluid; wij hoorden een man onderdrukt vloeken en met een ongehoorlijke snelheid de trap weer afstormen en wegvlugten. Ik vloog op de deur van de werkkamer toe. Zij was stijf gesloten. Ik trachtte de slaapkamerdeur te openen. Ook die was dicht. Ik vergat onmiddellijk al mijn wraakzucht. Ik hoorde alleen die vreselijke kreet in mijn oren en ik wierp mij met al het gewicht van mijn lichaam tegen de deur. Die krakend openbarstte. Het gat was nog te klein om er door te kruipen en toen viel mij iets anders in, de moordenaar! Niemand anders kon het gedaan hebben, dan de man, die de trap afsnelde. Ik schreeuwde naar Mabel, dat zij zich met haar voogd moest bemoeien en holde op mijn beurt het huis uit. Maar ik was te laat. Er was niets meer van de man te zien. Na overal in de naburige straten te hebben gekeken, keerde ik weer terug, maar Mabel ving mij aan de straatdeur op en bezwoer mij, dadelijk weer heen te gaan, er was al politie in huis! En ik heb gedaan, wat zij vroeg. Ik kon er natuurlijk geen ogenblik aan denken, dat er een inspecteur te vinden zou zijn, dom genoeg om aan te nemen, dat ik door twee gesloten deuren binnengedrongen, mijn oom vermoord had, weer was weggegaan en de deuren van buitenaf weer op slot had gedraaid.

— Een ingenieur kan soms een heleboel met deuren uitvoeren, mijnheer Bardell, zei Hoggart afgemeten en met veel betekende nadruk. U hebt daar zelf zoeven, niet zonder rechtmatige trots overigens, op gewezen. Het spijt mij, maar ik zal genoodzaakt zijn, u inderdaad hier vast te houden, totdat ik nadere inlichtingen heb. Brigadier, ik moet die juffrouw Taffy eens een en ander vragen. Rijd aanstonds naar de Truckroad en haal haar,

Er was werkelijk een gevaarlijk licht in de donkere ogen van Bardell, toen hij vroeg, zijn vuisten ballend:

— U gelooft dus niet wat ik u daar gezegd heb? U denkt, dat ik werkelijk binnen ben geweest en de oude Armstrong heb neergestoken?

— Ik behoef u voorlopig niet te zeggen wat ik denk, mijnheer, antwoordde Hoggart koel. Ik hoop van harte, dat de zaak voor u een gunstige keer mag nemen. Misschien vernemen wij iets anders van Miss Taffy, de trouwe huishoudster, die daar alleen is achtergebleven in 't huis van haar meester. Dat arme schepsel zal een vreselijke tijd doormaken.

— Gelooft u dat? vroeg Bardell, de inspecteur strak aanziende. Laat ik u dan maar zeggen, dat zij hem haatte als een boze ziekte. U schijnt die vrouw dan al heel slecht te kennen, inspecteur. Dat zij niet van hem wegliep, was, omdat zij anders zeker van honger zou zijn omgekomen. Op haar leeftijd en in deze tijden zou niemand haar in dienst genomen hebben. Intussen zal zij misschien een en ander in ons voordeel

kunnen getuigen en dat is voor mij de hoofdzaak. Ik denk dat u deze dwaasheid zal berouwen, inspecteur. Vooruit maar jongens, jullie ziet, dat ik rustig meega. Ik ben nu in ieder geval met haar onder een dak en dat troost mij een weinig. Over een paar dagen zal de Justitie de brandkast moeten openen, want de kerel had zeker geen notaris, althans geen, die zijn geld beheerde en dan krijgt mijn lief meisje toch wat haar toekomt, of tenminste wat er van haar geld over is.

Hij had nog niet uitgesproken of de deur werd tamelijk ruw geopend, en een hoofdagent kwam binnen met een tamelijk verschrikt gezicht, die haastig salueerde en toen tot Hoggart zei, niet lettend op de arrestant:

— Zoeven is er gemeld, chef, dat er ingebroken is, in de afgelopen nacht, in het huis van Armstrong. De brandkast is keurig netjes geopend en helemaal leeg gehaald en zij hebben juffrouw Taffy, met dikke touwen op haar bed gebonden, en bijna gestikt door een prop in haar mond, in haar kamer gevonden.

HOOFDSTUK V.

DE STIP OP HET NEGATIEF

— Wel scheen de zon weer, maar de wind was gedraaid en de warmte was sterk afgenomen, na een geweldige plasbui, die een paar uren had aangehouden.

Brand had van die gelegenheid gebruik gemaakt, naar het hoger gelegen dak te gaan en daar de opname te maken, met behulp van een sterk vergroten- de telé-lens, waarvan hij het nut en de werking reeds eerder had willen beproeven, hetgeen hem was belet door de smeltende hitte der laatste dagen, die een verblijf op het onbeschermd dak, bijna onmogelijk had gemaakt.

Hij maakte opnamen naar alle vier windstreken, sommigen van zeer verre afstand en er aan twijfelend, of de glasplaten, die hij daarbij gebruikte, wel iets zouden te zien geven van de huizen en de bomen, die hij zelf alleen maar met behulp van een voortreffelijke prisma-kijker kon onderscheiden.

Hij begaf zich met zijn tas, waarin de camera en de belichte platen waren, aanstonds naar de kelder, waar het heerlijk koel was en waar een donkere kamer was ingericht, die een beroeps-fotograaf zich niet beter had kunnen wensen.

Met grote zorg ontwikkelde hij de vier belichte platen en tot zijn grote voldoening bemerkte hij, dat zij alle een zeer scherp beeld vertoonden van de gebouwen, die op zeer verre afstand gelegen moesten zijn.

Hij plaatste de vier glazen platen, nu tot negatieven geworden, in de zinken spoelbak en deze in de gootsteen van graniet, waarop hij de kraan opende, teneinde de platen goed te laten uitspoelen.

Hij verliet de kelder en begaf zich naar de muziekkamer, want bij het beklimmen van de trap, had hij de tonen van Raffles' viool menen te horen.

Inderdaad stond Raffles midden in de kleine muzieksaal, geheel verloren in zijn eigen spel.

Reeds na een kwartier echter legde Raffles de viool weg, streek zich over het voorhoofd, keek met een afwezige blik door het venster, scheen toen pas Brand op te merken en zei met een glimlach:

— De zaak wordt er niet duidelijker op.

— Wat bedoeld je in 's hemelsnaam, vroeg Brand verbaasd.

— Wat zou ik anders bedoelen dan de zaak in de Truckroad? Heb je de middagedities gelezen? Vannacht is de brandkast geopend, netjes met de sleutel, die erop hoort en schoon laaggehaald door iemand, die zich waarschijnlijk niet behoefde te haasten.

— Ik weet er niets van! Ik was op het dak en heb de opnamen met de telé-lens gemaakt; voor zover ik heb kunnen nagaan, zijn ze zeer goed geslaagd en buitengewoon scherp. De verering is op zijn minst de gewand.

— Ik ben benieuwd naar de uitslag, Charles. Maak maar zo spoedig mogelijk afdrukken. Maar nu je niets weet van dat andere, zal ik je ook het overige meedelen. Sporen zijn er volstrekt niet gevonden, niet de allerminste vingerafdruk, en het is dus duidelijk, dat de dader met rubberhandschoenen aan gewerkt heeft.

— Hoe kwam hij binnen? vroeg Brand nog ademloos van verwondering.

— Door een der achterramen, naar alle schijn met behulp van een uitschuifbare ladder.

— Maar had de politie het huis dan in het geheel niet meer onder bewaking?

— Waartoe zou dat gediend hebben? Het lijk was reeds vervoerd. De officiële foto's waren opgenomen. De experts hadden hun werk gedaan!

— Maar de huishoudster, Juffrouw Taffy, heeft die dan niets gehoord?

— Zeer waarschijnlijk wel, want de inbreker was genoodzaakt het arme mens te overweldigen, met een prop in de mond te knevelen en haar op haar bed vast te binden. De zaak werd ontdekt, omdat zij niet op de gewone tijd in de winkel van de melkhandelaar verscheen, waar zij steeds in persoon de nodige inkopen voor de dag placht te komen doen. De man leest ijverig de kranten, hij wist dus wat er gaande was en toen Juffrouw Taffy een half uur over haar tijd was, liep hij eens naar het huis, zag het achtervenster openstaan en liep op een drafsje naar de politie.

— Het is mij een raadsel, zei Brand hoofdschuddend. Geloof je, Edward, dat de moordenaar en de inbreker één en dezelfde persoon zijn?

— Wel, dat kan bijna niet anders!

— Zijn de platen nog niet droog?

— Over een half uur zijn zij ruimschoots voldoende uitgespoeld; ik zal ze dan met zuivere alcohol drogen en met een hardwerkend bromidepapier een afdruk maken.

Zo geschiedde het dan ook en een uur daarna kwam Brand met vier uitgekante afdrukken, die eveneens bestemd waren om te worden

glansplaat geglansd, de bibliotheekkamer binnen, waar hij Raffles vond, heengebogen over een vrij dik boek, volgeplakt met allerlei krantenknipsels. Hij keek op en zei glimlachend:

— Ik tracht mij een voorstelling te maken van het verleden van Armstrong. Bizar aanlokkelijk schijnt het niet te zijn. De man is al tweemaal veroordeeld wegens heling. Dat is vier jaar geleden en sedert dien is hij veel sluwer geworden. Ik lees in een van de rechtbankverslagen, dat hij meer dan vijftien jaar in Australië heeft gewoond. Daarvan heeft hij er vijf in een strafkolonie doorgebracht.

— Dan kan men moeilijk spreken van een blanco strafregister, zei Brand. Maar acht je het van belang voor de ontdekking van de dader?

— Van het grootste belang, Charles! Reeds dikwijls heeft een studie van het verleden van een vermoord man, de sleutel gegeven tot de ontraadseling, zelfs van de lastigste gevallen. Heb je daar de afdrukken?

— Ja, hier zijn ze. En je zult vreemd opkijken, een er van is juist gemaakt in de richting van de Truck-Road.

Raffles nam Brand de foto snel uit de hand, nieuwsgierig geworden, en bekeek ze aandachtig, nu en dan goedkeurend knikkend, met een vuist in de zijde gesteund, en een weinig wijdbeens, zoals zijn geliefkoosde houding was, wanneer hij vol aandacht iets bekeek.

— Uitstekend gelukt! zei hij tenslotte. En zo scherp, alsof er volstrekt geen télé-lens was gebruikt. Ik maak je mijn compliment, dat dat objectief zulke voortreffelijke resultaten heeft opgeleverd. Je zoudt de foto's naar een tentoonstelling kunnen sturen, maar het is beter, daar nog even mee te wachten.

— Er is volstrekt geen haast mee, hernam Brand lachend en blozend van genoegen over de lof die Raffles hem toezwaalde.

Maar een ogenblikje later betrok zijn rond gelaat weer een weinig, toen Raffles opmerkte, naar de foto knikkend, dat hij op een bepaald punt een

— Dat witte stipje daar rechts bovenaan, moest je eigenlijk nog weg retoucheren! Het lijkt wel een luchtblaasje te zijn geweest! Ik behoef je toch zeker niet te vragen, of je de plaat zelf in de ontwikkelaar hebt laten glijden? Een vakman als jij bent, behoef ik niet te zeggen, dat dit volstrekt noodzakelijk is, om strepen en luchtbelletjes, die witte stippen veroorzaken, op de plaat te vermijden!

— Van dat alles is geen sprake, Edward, zei Brand. De plaat is volkomen gaaf, over haar gehele oppervlakte, en dat witte stipje zit evenmin in het papier. Op de plaat is het zwart!

— Dan kan het ook geen luchtbelletje zijn, Charles, en mijn opmerking snijdt dus geen hout! Dan moet het dus iets zijn, dat erg glimt, of iets wits, waar toevallig de zon op scheen. Want die scheen immers, toen je de opnamen maakte?

— Dat wil zeggen, zij scheen over de wijk, waarin de Truck Road gelegen is. Er schoof juist een wolk voorbij de zon, die mijzelf en mijn toetsel, tot mijn grote vreugde, in de schaduw zette.

— Dat is duidelijk te zien! zei Raffles nadenkend. De voorgrond is in een soort van schemering gehuld. Pas veel verder begint de zon te schijnen. Dat geeft deze foto juist haar eigenaardig uiterlijk. Geef mij eens een vergrootglas, als ik je verzoeken mag.

Brand liep haastig het vertrek uit en keerde een ogenblik daarna terug met een krachtig vergrotende leesloupe.

Raffles nam het instrument van hem over en onderzocht centimeter voor centimeter de gehele rechter bovenhoek van de vergrote foto, die van het formaat 18 x 24 was.

De wijk, die Brand van enige tientallen mijlen afstand had opgenomen, lag vrij wat lager dan het huis in de Cromwellstreet, en zo zag men dan ook, als uit een laagvliegende vliegmaschine, een zeer groot aantal huizen, openbare gebouwen en een bijna onontwarbaar net van straten, grote en kleine.

Brand hield Raffles scherp in het oog, want hij had iets op het fijnbesneden, krachtige gelaat gezien, hij had iets in de grote, grijze ogen gelezen, dat hem nieuwsgierig maakte.

Er vertoonde zich een lichte blos op de wangen van Raffles, toen hij na enige ogenblikken uitriep:

— Ik moet mij al zeer sterk vergissen, als deze vrij brede weg niet de Truck Road zelf is! Kijk maar eens, deze kerkspits moet je toch bekend voorkomen! Het is de oude, in Gothische stijl gebouwde kerk van St. Jozef. Men kan een gedeelte zien van het prachtige portiek met de heiligenbeelden aan weerskanten. Een microscoop zou het nog beter aantonen, dan dit vergrootglas! Indien ik gelijk heb, dan moet dit wit puntje zich bevinden in diezelfde straat. Maar wat kan het zijn? Natuurlijk zou het eenvoudig de spiegeling van de zon in een ruit kunnen zijn, maar waarom herhalen zich dan die lichtpuntjes niet, als de ruiten zich herhalen? Voorts zou ik zeggen, dat het ook iets anders is dan het blikkeren van een ruit, waarop de zon schijnt. Het zou metaal kunnen zijn, een tuinspiegel of zo! Staan er tuinspiegels in de voortuintjes van de Truck Road?

— Ik heb er geen enkele gezien, Edward!

— Ik had die vraag ook wel voor mij kunnen houden, vervolgde Raffles, ongeduldig, en opnieuw turend door de leesloupe. Dat stipje is niet op dezelfde hoogte als de tuinen, het moet zich hoger bevinden. Charles, geef je nog eens wat moeite en haal mij de microscoop! Je permitteert zeker wel, dat ik een stukje uit deze foto wegnip?

— Maar dat spreekt toch vanzelf! antwoordde Brand, reeds op de drempel.

Met een zakschaartje knipte Raffles een stukje uit het dunne, sterkglimmende papier, ter grootte van een pennystuk en toch vertoonde dit kleine gedeelte zeker nog wel vijf of zes straten en hoofdstraten, zo fijn en scherp was de opname gemaakt.

Het is waar, dat de bijzondere klare sfeer van die middag, na het onweder, veel had bijgedragen tot deze grote helderheid en scherpte.

Brand keerde al spoedig terug met het kostbare toestel en plaatste het op tafel.

Het ronde stukje papier werd op de plaats neergelegd en Raffles stelde het oculair in.

Hij tuurde een kort ogenblik door de koperen buis, draaiend aan de geribde stelknop en keek een ogenblik volmaakt onbewegelijk.

Na een minuut ongeveer richtte hij zich langzaam op, tuurde recht voor zich uit, bromde iets dat veel op een vloek geleek en plotseling riep hij luid uit:

— De auto, Charles! Wij rijden onmiddellijk naar de Truck Road.

— Heb je ontdekt wat het stipje betekent? riep Brand verbaasd uit. Je denkt toch, hoop ik, niet dat het maar enig verband houdt met de misdaad?

— Ik weet nog niets en ik denk nog niets, Charles! En ik wil alleen maar zien en berekenen. Vlug wat, vóór het donker wordt!

Brand bracht niets meer in het midden. Maar dat Raffles iets door het lensje van de microscoop ontdekt had, en iets dat van belang was, stond voor hem vast. Graag had hij zelfs eens gekeken, maar de stem van Raffles had ongeduldig geklonken en zo rende hij dus reeds door de gang, ging zijn hoed halen, liep de tuin in en maakte de auto gereed, die in de garage met haar twee uitgangen stond, een naar de tuin en een naar de stille achterstraat, terwijl Raffles hem volgde.

Brand zag, dat Raffles een voorwerp droeg, dat hij wel kende en vroeg verbaasd:

— Gaan we op een expeditietoelt? Waarom neem je je prismakijker mee?

— Ik heb niet alleen een kijker, maar ook een compas, Charles, en een uitmuntende kaart van Londen! antwoordde Raffles glimlachend. En zeer waarschijnlijk wordt het ook een expeditietoelt.
 Op wandel met de expeditietoelt

Reeds was hij in de snelle wagen gestapt. Brand zette zich naast hem en wapende zijn ziel met geduld.

Aan het begin van de Truck Road gekomen, deed Raffles de auto stilstaan, keek om zich heen, keek recht vooruit met een strak gezicht en haalde toen zijn kaart en zijn compas te voorschijn.

Hij bestudeerde beide enige ogenblikken en zei toen:

— De Truck Road is van hier af volmaakt recht, Charles. Volgens mijn kaart en het compas heb je de opname niet zuiver in de as van die rechte straat gemaakt, maar een weinig van terzijde, met het gevolg, dat men de huizen aan de linkerzijde zo goed als niet, maar die van de overkant met de voortuintjes, des te beter ziet. Er valt nu niet langer meer aan te twifelen, of het toeval heeft je juist deze straat met de aangrenzende wijken doen fotograferen. Hier is een aardig café, laten wij uitstappen en wat op het hooggelegen balkon gaan staan.

— Mijn hemel, waarom juist op dat balkon, vroeg Brand verwonderd.

— Omdat ik dan nog wat aan de meegenomen kijker heb, antwoordde Raffles lakoniek.

En zonder verder een opmerking af te wachten, stapte Raffles uit, vouwde de plattegrond op, ging het café binnen en vernam van de ober, dat het balkon behoorde bij de particuliere woning van de eigenaar.

Raffles drukte de man een fooi in de hand, vernam dat de eigenaar ziek in een gasthuis lag, gaf nog een fooi en kreeg nu ook nog te horen, dat er geen bezwaren tegen waren, om die woning en zelfs dat balkon voor vijf minuten te betreden, mits in gezelschap van de oberkellner in persoon.

Raffles ging met de ober naar boven en Brand dronk zijn aperitief. Hij begreep natuurlijk, dat men van dat balkon een zeer groot gedeelte van de Truck Road kon afzien, want het was een zeer hoog gelegen en daaraan haven daal-

Hij behoefde geen volle vijf minuten te wachten, want toen kwam Raffles al weer terug, met de ober op zijn hielen.

Hij wierp nog een geldstukje op de tafel, vatte Brand onder de arm, voerde hem naar buiten, wierp hem meer dan hij hem duwde in de auto en reed in een malige vaart, links en rechts kijkend de Truck Road af. Ter hoogte van het huis, waar de moord was gepleegd, gevolgd door de inbraak, reed hij niet sneller, dan een man die haast heeft, loopt.

Brand zag dat de ogen van zijn vriend op een eigenaardige wijze schitterden, en dat een lichte blos als van koorts, zijn anders marmarbleke wangen bedekte.

Toen zij eindelijk in een stil park waren gekomen, aan het einde van de straat, en Raffles de auto weer wilde voortjagen, riep Brand op een toon van wanhoop:

— Zul je me nu eindelijk eens zeggen, Edward, wat je voor bizonders ontdekt hebt? Want dat je wat ontdekt heb, staat toch als een paal boven water voor mij. Je kunt het niet verbergen, want je ogen verraden het.

— Dan ben ik een zeer slecht toneelspeler, Charles, en ik verdien een berisping! Het is waar, dat ik tamelijk opgewonden ben. Wat ik ontdekt heb, misschien hoor je het vannacht, want ik zou mij niet graag in jouw ogen vernederen en volmaakt zeker ben ik nog niet van mijn zaak. Herinner er mij dus maar aan, als het zo laat is.

— Hoe laat? vroeg Brand vol spanning.

— Laten wij zeggen, ha f drie! Wan wij gaan opnieuw op expeditie, Charles, maar dan zal ze allicht gevaarlijker zijn en in ieder geval zullen wij dan die kleine dingen bij ons steken... waarmede geschoten kan worden. En in afwachting kun je mij een groot genoeg doen, als je een kleine studie verricht, want wij hebben nog minstens zes uren de tijd!

— Op welk gebied moet die studie zich bewegen?

— Op gebied van het Australische gevangeniswezen, Charles.

En met dit raadselachtige antwoord moest de arme Brand het doen.

HOOFDSTUK VI.

DE HEER MET HET GRIJZE HAAR

Het was bijna middernacht, toen Raffles en Brand het huis in de Cromwellstreet verlieten, op de wijze die zij steeds toepassen bij ondernemingen waar buiten men het allerliefst de gestelde machten laat, dat wil zeggen, ieder afzonderlijk, door de garagedeur.

Niemand passeerde ooit door de stille achterstraat; die straat was zeer donker en daarenboven zorgden zij wel, een gunstig tijdstip te kiezen.

De een zowel als de ander was voortreffelijk vermomd en zelfs als de oberkellner van die middag hen bij het helderste licht zou hebben gezien, dan zou hij in die twee eenvoudig geklede mannen zeker niet de deftige, wat zonderlinge heren hebben herkend, waarvan er een zo nieuwsgierig was naar het uitzicht vanaf het hoger gelegen balkon.

Zij ontmoetten elkander pas in de auto, die door de reus James Henderson werd bestuurd, en die op de hoek van een donkere steeg had gewacht. Dat Henderson van de partij zou zijn, dat was voor Brand het bewijs, dat men met een sterke tegenpartij te doen zou krijgen, ofschoon hij zich in de verste verte niet kon voorstellen, wat Raffles nu eigenlijk op het oog had.

Hij had Raffles die namiddag trouwens niet gezien, want hij had al zijn tijd besteed aan de hem opgedragen studie van de gevangenen in Brisbane, Adelaide en Sydney, in de meest uitgebreide zin, en hij had ontdekt, na lang napluizen, wat men destijds de vermoorde man eigenlijk ten laate had

gelegd: een paar inbraken met geweldpleging en dan ook nog een geheimzinnige mijnroof, waarbij het om een handvol uiterst kostbare diamanten was gegaan, maar waarvan hij was vrijgesproken, terwijl een medebeklaagde de dans niet kon ontspringen, en voor enige jaren in de gevangenis van Brisbane werd opgesloten, een der meest gevreesde, die er is.

Waarom, kon Brand onmogelijk zeggen, maar Raffles scheen met het resultaat bijzonder ingenomen te zijn, maar was alweer verdwenen, vóór Brand hem iets kon vragen.

Zelfs nu wist hij nog volstrekt niet, wat het doel was van deze nachtelijke tocht. Misschien was het een zwakheid van Raffles, maar hij hield er nu eenmaal van, verrassingen in petto te houden en Brand had zich dus zuchtend geschikt en een browning in zijn zak laten glijden, waarvan het nut hem voorlopig ontging.

Henderson wist natuurlijk evenmin iets, maar die dacht er geen seconde aan, iets te vragen en reed heel eenvoudig naar het begin van de Truck Road.

Zoals gewoonlijk het geval pleegt te zijn in de Londense voorsteden, was alles hier al in duisternis gedompeld en de gehele bevolking scheen reeds te slapen. Slechts nu en dan reed er snel een huurauto of een eigen wagen voorbij. De voorbijgangers waren zeer schaars.

Zelfs het café, waar zij die middag waren geweest, was reeds gesloten en in duisternis gedompeld, met uitzondering van een kleine elektrische ballon boven de deur.

Raffles en Brand waren al uitgestapt en de eerste zei zeer zacht tot Henderson:

— Het overige van de weg zullen wij lopen, James. Het tiende huis hier vandaan, rechts is ons doel.

De reus kneep zijn ogen half dicht, telde de vrij ver van elkaar gelegen villa's en vroeg toen:

— Dat wit geschilderde huis, Mylord? Het eerste, dat een vlaggestok in de tuin heeft?

— Dat is het James. Je hebt uitstekende ogen. Je kunt met de auto nog wat verder rijden, maar kom niet al te dicht bij, want ik wil niet, dat je motor gehoord wordt. Je hulp denk ik niet nodig te hebben, maar men kan nooit weten. Je komt dus, als ik het bekende lichtsein geef voor een van de ramen, of het fluitsignaal laat horen. Niet eerder. Heb je mij begrepen?

Hij knikte de chauffeur toe, vatte Brand onder de arm en liep rustig naar het witgeschilderde huis toe.

Het was zeer stil en men hoorde alleen maar de voetstappen van een ver verwijderde politieagent. Alle huizen hadden hun lichten reeds gedoofd.

De verbazing van Brand nam met iedere stap toe en tenslotte kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

— Wat gaan wij nu toch doen, Edward? Als je mijn hulp werkelijk kunt gebruiken, dan mag je mij ook niet langer in het onzekere laten.

— Wij gaan de man straffen, die Donald Armstrong vermoordde, Charles, antwoordde Raffles ernstig en wij gaan hem het geld ontnemen, dat hij gisteren uit de brandkast heeft gehaald.

— Maar, wat heeft dat alles te maken met onze tocht naar het witte huis?

— Daar woont de moordenaar!

— Wat zeg je? Maar dat is bijna onmogelijk! Dat huis, mijn hemel, het is recht tegenover dat van de misdadaad gelegen!

— Dat is het ook, Charles, en ik verzeker je, dat het sluw gedaan werd! Een man die...

Hij hield plotseling op, greep Brand bij de arm en trok hem snel terzijde, in een van de insnijdingen tussen twee tuintjes en dwong hem neer te hurken achter het lage heg, die een van die tuinen omgaf.

Brand keek verbaasd rond, maar hij zag niets verdachts; na enige minuten echter, hoorde hij zachte regelmatige stappen en toen hij voorzichtig door de bovenste takken van de heg keek, zag hij een vrouw naderen, die Raffles met zijn valkenogen zeker reeds veel eerder had ontdekt.

Hij meende een klein valies in haar handen te zien. Brand herkende de vrouw niet, maar haar gang en haar gestalte, kwamen hem vaag bekend voor.

Het was intussen duidelijk, dat zij alle moeite deed, niet gezien en niet gehoord te worden, want zij zocht zorgvuldig de donkerste plekken op.

Zij bleef tamelijk lang staan op een plekje, waar de duisternis ondoordringbaar was en stak toen zeer vlug de straat over.

De verwondering van Brand nam toe, toen hij zag, dat zij haastig de kleine voortuin van het wit geschilderde villa'tje doorliep, na de klink van het hek te hebben opgetild.

De huisdeur moest openstaan, of wel de bewoner moest haar hebben zien aankomen, want de vrouw behoefde niet aan te bellen, maar werd als het ware door het stille, duistere huis opgeslokt.

— Wie was dat? vroeg Brand fluisserend, zodra hij kon aannemen, dat die deur weer gesloten was.

— Je hebt haar dus niet herkend? Verbaast het je erg, als ik je zeg dat het juffrouw Taffy was?

— De huishoudster? Juffrouw Taffy? Wat heeft zij te zoeken in dat witte huis?

— Je zoudt ook kunnen vragen: Wat heeft zij te zoeken bij de moordenaar. Wel, waar zou zij beter een toevlucht kunnen zoeken?

— Bedoel je daarmee, wil je zeggen dat zij zijn medeplichtige is?

— Dat staat nu vrijwel voor mij vast, Charles.

— Maar, zij werd gekneveld en gebonden op haar bed gevonden! stamelde Brand.

— Comedie, Charles! Haar vriend, de man, die het geld stal, bond haar stellig zo stevig vast, nadat zij hem had binnengelaten.

— Het is toch uitgesloten dat zij de moord zelf bedreef?

— Daar is geen kwestie van, Charles!

— Maar hoe kon de man het gedaan hebben, van wie je spreekt, terwijl de deuren gesloten waren?

— Het werd door een man gedaan, Charles, tenminste... Maar wij verliezen hier een kostbare tijd en spoedig zal je alles wel duidelijk worden. Zij had een valies bij zich. Het is zo goed als zeker, dat zij nog vannacht wilden vluchten. Ofschoon de kerel te handig is en te koelbloedig, om na zoveel sluwe berekening alles te bederven, door in het holste van de nacht de vlucht te nemen. Waarschijnlijker is, dat hij haar eenvoudig wil verbergen en pas over enige dagen het huis zal verlaten. Je kunt overigens van hier het verhuurbordje af zien staan in de tuin. O, hij heeft wel degelijk op alles gerekend, die slimme duivell Komaan, het wordt tijd om te handelen.

— Als je hem verdenkt, waarom dan niet eenvoudig de politie gewaarschuwd?

— Om mij de buit te zien ontgaan? Maar mijn waarde, ik denk er zelfs geen seconde aan. Het gestolen geld komt geen van beiden toe, ik wil, dat wie er recht op hebben, de misdeelden, alles het eigendom zal worden van de zwakken, de ontrechten, zij die zich niet kunnen verdedigen! En nu genoeg theorie, het woord is aan de praktijk!

En zonder verder nog iets te zeggen richtte Raffles zich op, luisterde met de grootste aandacht en toen alles dood stil bleef, liep hij vlug als een kat door de tuin weer naar de weg terwijl Brand wel zorgde, hem op de voet te volgen.

Hij liep echter niet langs de voorkant van het witte huis, maar dook opnieuw naast een der afscheidende heggen neer en kon zo de achterzijde bereiken.

Er bevonden zich daar eveneens kleine tuinen, afgesloten door een gemeenschappelijke schutting. In al die tuinen stond een lage en smalle garage, juist groot genoeg, om een niet al te grote auto te kunnen bevatten.

Naast die garages bevonden zich in de schutting kleine deuren, die allen uitkwamen op een volmaakt verlaten achterweg, donker als de nacht zelf.

Het was op deze schutting dat Raffles het gemunt had, niet op de deur, want hij begreep maar al te goed, dat een man als de bewoner van dit huis, zulk een zwakke plek niet onverdedigd zou hebben gelaten. Er zou wel een alarmsignaal zijn.

Hij moest dus over de schutting heen klimmen en ook dat was verre van gemakkelijk, want de bovenrand was bezet met een rij scherpe punten ijzers. Maar Brand kreeg in de duisternis zijn aanwijzingen, op fluisterende toon uitgesproken. Raffles zette zich schrap tegen de schutting en Brand was er in een wip overheen, waarbij hij de scherpe punten onschadelijk maakte, met behulp van zijn opgevouwen regenjas. Van de jas bleef aldus niet veel meer over, maar Brand kwam veilig over de schutting heen en dat was de hoofdzak.

Hij kon zich onmiddellijk overtuigen, dat het wantrouwen van Raffles volmaakt gegrond was, want de deur was inderdaad voorzien van een alarmsignaal en hij kon het op vrij eenvoudige wijze buiten werking stellen. Toen draaide hij de sleutel in het slot om en liet Raffles binnen. Dit alles had ternauwernood een paar minuten in beslag genomen.

De afstand tot de achtergevel van het huis, die in een volslagen duisternis was gehuld, bedroeg niet meer dan een viertal meters.

Er was een smalle deur in het midden van die gevel, maar ook deze raakte Raffles liever niet aan. Hij begreep maar al te goed dat ook die deur

niet geopend kon worden, zonder de man te waarschuwen, die alle redenen scheen te hebben, om een overval te vreezen.

Hij trok Brand naar zich toe en fluisterde hem in het oor:

— De deur is zeker verdedigd en het zou ook teveel tijd in beslag nemen ze nu te gaan openen, want ik denk nu toch, dat beiden voornemens zijn, nog deze nacht te vertrekken. Verschuil je dus in gindse donkere hoek en houd deze achterdeur in het oog. Vermoedelijk zal hij van zijn eigen auto gebruik willen maken.

— Spreek je nog altijd over die oude man met zijn wit haar, die hier moet wonen? vroeg Brand, nog steeds in de grootste verbazing.

— Over hem spreek ik, Charles. Let goed op hem, en op de vrouw. Verlaten zij het huis aan de achterzijde, overhaast je dan niet, maar laat hen enige stappen doen naar de garage en geef mij dan pas het afgesproken sein met de fluit. Ik van mijn kant zal precies hetzelfde doen, want ik ga aan de voorzijde van het huis op post staan, achter een van de rhododendron-boesjes en, let wel, geef hem niet de gelegenheid naar een vuurwapen te grijpen.

Brand had zeker wel honderd vragen willen stellen, maar hij begreep dat het ogenblik daartoe al heel ongunstig gekozen was, en daarom haalde hij zijn korte knuppel uit de zak, knikte slechts en ging zich posteren op omstreeks drie meters afstand van de achterdeur, in de schaduw van een schuurtje.

Hij was er nog maar pas toen een uiterst licht gekraak plotseling een siddering door zijn spieren joeg en hem gereed maakte tot actie.

Zijn ogen poogden de duisternis te doorboren, maar aanvankelijk kon hij voltrekt niets onderscheiden, totdat hij meende twee donkere gedaanten te zien tussen de achterdeur van het huis en die van de garage.

Er tikte iets, alsof iemand een sleutelbos uithaalde en toen begreep Brand dat hij moest handelen.

Hij bracht het fluitje aan de mond, na de kap die zijn gezicht bedekte, te hebben teruggeslagen; kort, zacht en toch scherp klonk het fluitsein en nog terwijl het klonk, sprong hij naar voren en beval kortaf:

— Zodra je een beweging maakt, Haybroke, schiet ik.

Er klonk een onderdrukte, woedende vloek en toen tastte de man met zijn valies, dat hij dadelijk had laten vallen, ondanks de waarschuwing, toch naar zijn zak. Maar Raffles was op het horen van het sein snel komen toelopen en greep de man van achteren bij de bovenarm. Dr. Haybroke poogde met een greep, ontleend van de Japanse worstelkunst, zijn aanvaller, die hij niet kon zien, ten val te brengen, maar het gelukte hem niet, en een ogenblikje daarna was hij reeds het huis half binnengedruwd. De vrouw scheen bijna verstijfd te zijn van schrik en ging gedwee, met gebogen hoofd, weer naar het huis terug.

Brand had snel het valies opgeraapt en nu ging de achterdeur zacht weer dicht, terwijl de bevelende stem van Raffles fluisterde:

— Maak licht!

Het volgende ogenblik straalde een vertrek aan de straatzijde van licht. Raffles drong er de hevig tegenstrevende bewoner binnen.

— Ontneem hem zijn wapens! klonk weer de bevelende stem van Raffles.

Zonder een ogenblik te verliezen, stak Brand zijn hand in de jaszak van de man en haalde er een vrij grote browning uit.

Toen hield Raffles de man met een ijzeren vuist op armslengte van zich af, rikte hem met de andere hand op witte pruik af en zei scherp:

— Je rol is uitgespeeld, Dr. Arthur Haybroke, alias Bernard Muahgrave.

Brand slaakte een kreet van schrik en verwondering. Bernard Muahgrave was de naam van de man, die in Australië de medeplichtige was geweest van Donald Armstrong!

De man, lijkleek geworden, zonk op een stoel neer en keek Raffles aan met ogen, die van haat fonkelden, maar als een geslagen man.

Toen trok Raffles op zijn beurt een

stoel naar zich toe en zei rustig:

— Wij zullen een kort ogenblik praten, Mushgrave, en als je het goed vindt, zullen wij als eerste onderwerp kiezen, het nut van vlaggestokken.

HOOFDSTUK VII

DE MOORD UIT DE VERTE

Brand keek verrast op. Spotte Raffles? Kon hij op zulk een ogenblik gekscheren? Wat bedoelde hij met die zonderlinge woorden?

Zijn verwondering nam echter nog toe, toen de man, die gitzwart, maar reeds sterk dunnend haar bleek te hebben, zijn vuisten balde en op schorre toon vroeg:

— Wat heb je ontdekt? Hoe kon je mijn geheim hebben doorgrond? Ben je van de politie?

— Niet geheel en al, en toch oefen ik een soort van politiedienst uit, Mushgrave! Later zal je dat wel duidelijk worden. En luister nu eens goed naar mij! Ik neem het bestaan van gewettigde wraakzucht in een mens aan, dat stel ik op de voorgrond; er kan ons een onrecht worden aangedaan, dat wij niet kunnen dulden en dat wij moeten wreken, vroeg of laat. Ik houd het in vele gevallen met het spreekwoord « oog om oog, tand om tand! » In Australië heeft Armstrong je dat onrecht aangedaan...

— Een onrecht? Hij heeft mij bestolen, hij heeft mij in de gevangenis terecht doen komen, hij heeft de vrouw, die hier zit, belogen en bedot, zo dat zij meende, dat ik haar in de steek had

gelaten. En verder krijg je niets uit me, wie je ook bent! Ik ben wel gek, dat ik naar je luister! Waarvan beschuldig je me?

— Komaan, Mushgrave, houdt op met die dwaasheid, gaf Raffles ernstig ten antwoord. Ik beschuldig je van de moord op Armstrong, je doodsvijand! Ik beschuldig je van de diefstal, in de afgelopen nacht! Hier, dat valies daar, bevat je buit! Wil je ook dat ontkennen?

— Ik ontken het! antwoordde de man driftig. Je hebt geen bewijzen hoege-naamd.

— Die bewijzen zullen je verpletteren, Mushgrave! hernam Raffles met stemverheffing. Die bewijzen zullen zich zo opstapelen, dat je er onder zult bezwijken! Het toeval heeft je overwonnen, man en je bent gevonnist!

— Ik was niet in zijn huis, toen de moord gepleegd werd! Ik was hier, mijn dienstbode kan het getuigen!

— Je was hier, Mushgrave en van hier uit pleegde je de moord! zei Raffles, en zijn stem werd harder en scherper. Moet ik je soms de inrichting ervan aantonen? Alles kan nog onmogelijk vernietigd zijn. Geef toch toe, dat je

partij verloren is en draag het als een man!

— Het zal mij bewezen moeten worden, mompelde Mushgrave koppig.

— En men zal het bewijzen, Mushgrave. Maar je hebt mij opgehouden in mijn betoog. Ik sprak over je verleden zoeven. Jullie beiden hebben in Australië zware misdaden gepleegd. Alleen daarvoor zou je de galg hebben verdiend en dat weet je. Maar in het proces, dat volgde, gaf je medeplichtige je als kroongetuige op en zo wist hij zichzelf niet alleen vrij te kopen, op een enkel jaar celstraf na, maar hij stal ook jouw aandeel in de buit, hij laadde alle schuld op jou en je boette daarvoor met tien jaren gevangenisstraf!

— Tien jaren in een hel! zei Mushgrave bitter. Tien jaren, die een man nooit kan vergeten. Is het soms wonder, dat ik hem haatte als een giftslang, als een boze ziekte?

— En het geld, Mushgrave? Ik spreek niet van je wraakneming, maar het geld, dat je stal?

— Kwam mij dat soms niet toe? barstte de man plotseling uit, half opstaande. Had ik er geen recht op?

— Ik ontken het niet, maar luister nu verder! Je hebt overdreven, als die uitdrukking hier van pas is. Je bent te ver gegaan. Je hebt al het geld gestolen en als je zelf niet wist, dat Armstrong een klein fortuin beheerde van zijn pupil, van Miss Nash, dan had deze vrouw hier, die zich bij hem had binnengedrongen om hem te verderven, je op de hoogte kunnen brengen. Dat geld kwam je dan toch zeker niet toe. En wat volgt is bijna nog erger, je stond op het punt met je medeplichtige naar het buitenland te vluchten en je zoudt met alle zielsrust drie volmaakt onschuldige mensen in de gevangenis hebben laten zuchten.

— Moest ik mijzelf soms beschuldigen? Het hemd is nader dan de rok! gromde Mushgrave.

Er kwam een trek van minachting op het gelaat van Raffles, toen hij zei, koel en uit de hoogte:

— Een ordinaire misdadiger dus! Ik vreesde er al voor. Slecht en sluw!

Want slim ben je geweest, dat erken ik. Zeg mij eens, Mushgrave, heb je zelf al ontdekt, dat je sedert enige minuten niets anders doet dan bekennen?

De man boog het hoofd, wrong zijn magere, kleine handen als van een vrouw, handen, waarnaar Brand reeds enige tijd met stomme verbazing zat te kijken, omdat hij dacht aan de wonde in het lichaam van de vermoorde man, maar plotseling hief hij het hoofd weer op, keek Raffles met een brandende blik aan en vroeg:

— Zeg mij, wie je bent, hoe je hier binnenkwam, wat je voornemens zijn!

— Met de voornemens moest ik dunkt mij maar beginnen, antwoordde Raffles, koud. Mij dunkt, dat je ze moest raden. Je geld, dat behoud ik natuurlijk. Destijds heb je het geroofd en ik ontnem het je weer, uit naam van de gemeenschap, die je benadeeld hebt! Maar ik ben geen beul, ik wil niet over je rechten en ik geef je een kans. Versta mij goed, alleen de kans op vrijheid. Je hebt een mens gedood en de boete daarvoor zal door je zelf betaald moeten worden, door je leven in armoede, tenzij je wilt gaan werken. Maar je zult zwart op wit bekennen, wat je gedaan hebt en hoe je het deed. Ik zal die bekentenis in ontvangst nemen en ze aan de politie geven. En zo handel ik alleen, om tien verschrikkelijke jaren, die de dode man je heeft berokkend, ik weet van de gevangnissen in Australië. Ik wil die bekentenis hebben, om drie onschuldigen onmiddellijk in vrijheid te laten stellen. Wij kennen hier de dwaasheden van politie en justitie, het hongerige publiek schreeuwt om een schuldige, welnu men geeft het er een, hoe dan ook! En wie ik ben? Heb je het dan nog niet eens geraden? Hoorde je nog nimmer van John Raffles?

De donkere ogen van Mushgrave werden groot en starend. Er kwam een uitdrukking in, die niet veel verschild van ontzetting.

Toen vielen zijn armen slap langs zijn lichaam neer, hij mompelde eerst iets onversiaanbaars en zei toen, zonder Raffles aan te zien:

— Dan verzet ik mij niet langer! Ik zal doen wat je beveelt. Ik heb de partij gespeeld en verloren. Neen, toch niet geheel, want ik heb mij kunnen wreken, ik heb een beest gestraft, dat mijn leven vergiftigd heeft. Doe met mij wat je wilt.

Raffles wierp een blik op de vrouw, die als geheel vernietigd in een hoek zat en wenkte toen Brand, dat hij het valies moest opnemen. Het bieek volgepropt te zijn met bankpapier, effecten en zelfs goudgeld. Hij nam er enige effecten uit, bestudeerde ze vlug en zei toen:

— Dit stuk is wel verkoopbaar na een paar jaar en de waarde bedraagt ongeveer vijfhonderd pond nominaal. Ik zal je het bedrag dat dit papier waard is geven, Mushgrave, maar het zal geld van mijzelf zijn. Want ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat je weer zoudt kunnen aanvangen met een nieuw leven en daarbij gebruik zoudt maken van geld, ontstolen aan de man, die je vermoordde.

— Die ik strafte! verbeterde Mushgrave op heftige toon.

— Noem het dan mijnentwege zo. Hier is het geld. Je verlaat nog van nacht dit land. Je had natuurlijk voor papieren gezorgd? Je wilde naar Frankrijk gaan?

Mushgrave knikte slechts.

— Goed. Een van mijn helpers zal je naar Dover rijden. Hier is papier, hier is een vulpen. Schrijf die bekentenis. Ik geef je tien minuten.

En toen werd het bijna volmaakt stil in de kamer.

Er viel niets te horen, dan het snelle krassen van de pen over het papier. Twee rode vlekjes vertoonden zich op de magere wangen van de voormalige galeiboef, wiens zwarte haar zo vreemd contrasteerde met het wit van de valse baard, die hij nog altijd droeg.

Brand deed niets anders dan denken over het verleden, daar in het mijngebied van Brisbane, en aan het raadsel van de moord, dat voor hem nog even duister was als ooit te voren.

Binnen tien minuten was Mushgrave gereed, stak Raffles het papier toe en zei met een gebroken stem:

— Dat zal wel voldoende zijn, Raffles en ik leg hierbij mijn leven in jouw handen. Achterhaalt de politie mij te vroeg, dan weet je welk werktuig me wacht! Of, zou je het soms niet weten?

— Ik weet het, Mushgrave.

Raffles keek naar de vrouw, die de handen voor het magere gelaat had geslagen, toen vroeg hij:

— Zeg mij één ding, hoe was het mogelijk, dat Armstrong juffrouw Taffy kennende, haar in zijn dienst nam?

— Omdat ik al die tijd comedie heb gespeeld, zei de vrouw hard. Ik had een doel met Mushgrave samen, en dat wilde ik tot iedere prijs bereiken. Ik heb mij voorgedaan, alsof ik het verleden vergeten had en dan, hij was bang voor mij! Hij wist immers, dat ik op de hoogte was van alles! Maar ik streefde zijn eigenliefde; ik sprak altijd met hem mee, ik keurde alles goed wat hij deed, ook het bestelen van zijn pupil.

— Wist u iets van het plan van Bardell, om het meisje te ontvoeren?

— Niets! Het was louter toeval, dat ons juist die nacht samenbracht.

— Wie sloot de deur van uw kamer?

— Ik zelf deed dat! Natuurlijk had ik het willen doen voorkomen, alsof ik niet bij machte was geweest mijn meester bij te staan. Later moest ik wel van taktiek veranderen, toen het hele huis vol mensen bleek te zijn.

— Hoe sloot gij de deur van buiten af? vroeg Raffles. Vergeef mij de nieuwsgierigheid van een vakman.

— Op heel eenvoudige wijze. Bernard Mushgrave had een toestel voor mij gemaakt, dat er ongeveer uitzag als een koperen tekenpen, en dat door het verschuiven van een ring in de lengterichting dikker of dunner werd. Het was een slot, dat aan twee kanten te gebruiken was en ik behoefde dus slechts dat toestel in de schacht van de sleutel te steken, de ring te verschuiven, totdat de stift vastgeklemd zat in het gat van de sleutel, hem om te draaien en het toestel weer los te maken!

— Het is jammer, dat al die technische kennis niet beter is aangewend, vond Raffles en toen stond hij op en zei, nadat hij de bekentenis vlug had doorgelezen en in zijn zak gestoken:

— Het is tijd! Zet die pruik weer op, Mushgrave; je wapen geef ik je niet terug en je zult wel begrijpen waarom. Heb je het geld weggeborgen? Vooruit dan. En gedraag je nauwkeurig naar mijn bevelen, want ik zal zeker niet dikwijls zo goedertierend zijn! Sluit dat geld zo lang hier weg, Charles, wacht tot ik de voordeur geopend heb en doof het licht.

Een ogenblik daarna bevond het viertal zich op de geheel verlaten straat, waar de helft der lantaarn nu uit was. De man en de vrouw liepen snel met gebogen hoofd voort, als voortgezweept door hun eigen noodlot. Enige minuten later beval Raffles met zachte stem:

— Wacht hier!

Hij liep op de taxi toe en zei op zachte toon tot Henderson, die onmiddellijk een en al aandacht was:

— Luister, James. Je krijgt aanstonds twee lieden te vervoeren. Breng ze zo snel mogelijk naar Dover. Neem de vrouw naast je, terwijl ik de man zal binden. Je mag hem niet losmaken vóór je in Dover bent. Zet beiden af op een eenzame plek, zet de kraag van je jas op en trek je pet diep in je ogen. Zet ook een stofbril op, want ik wil niet, dat je wordt herkend. Kom daarna onmiddellijk terug.

Henderson knikte slechts.

Een ogenblik daarna waren de handen van de man met touwen gebonden. Hij werd in de taxi geplaatst, de vrouw moest naast Henderson komen zitten en pijlsnel reed de wagen weg.

Raffles keek hen even na en zei toen zacht:

— Dat is zijn kans! Ik geef hem een voorsprong van vierentwintig uren. Dan krijgt de politie dit document. Is hij dan in veiligheid, dan wil ik aannemen, dat men hem zijn misdaad vergeeft.

— Alles goed en wel, maar wat nu gebeurd is, verklaart voor mij nog volstrekt niet, hoe hij Armstrong kon doden!

— Aanstonds zul je het zeer goed begrijpen. Wij gaan naar het huis terug om het valies te halen. Hier hebben wij de vlaggestok. Zie je er niets bijzonders aan, Charles?

— Wel, niets anders, dan dat hij tamelijk hoog is, hoger dan de anderen.

— Hij is precies zo hoog, Charles, dat het boveneinde, dat wil zeggen de ronde knop, indien deze stok zou omvallen, juist terecht zou komen even voorbij de vensterbank van het raam waarachter de vermoorde man gezeten was. En deze stok kan omvallen, Charles, want zoals je ziet, is het er een, die op een meter boven de grond een spil heeft, teneinde hem als een mast te kunnen strijken, om er een vlag aan te kunnen bevestigen. Dat is iets heel gewoons overigens, maar het ongewone is de stand van deze vlaggestok. In alle andere tuinen is de as zodanig aangebracht, dat bij het strijken van de vlaggemast, de stok ook in de eigen tuin terecht komt. Maar zie nu eens wat die sluwe duivel met dit voorwerp gedaan heeft. Hij heeft het onderstuk zodanig in de grond omgedraaid, dat, als de mast om zijn draaipunt gestreken werd, hij dwars over de straat zou vallen!

Brand had met de grootste aandacht geluisterd, geheel verbluft door deze uiteenzetting en vroeg nu heel zacht:

— Maar hoe kon die vlaggestok gestreken worden, zonder dat iemand het zag?

— Heel eenvoudig, vanuit het huis! Je ziet hier onderaan een oog zitten, een heel gewoon schroefoog. Daaraan was een koord bevestigd, dat onder de deurdrempel doorliep, en men behoeft de daaraan slechts te trekken, om de paal te doen kantelen. De knop is van boven bezwaard met een zwaar stuk metaal, Charles, dat was het witte stipje op de foto. De zon heeft op dit metaal geschijnen, dat echter alleen zichtbaar was, als men zich op gelijke hoogte bevond, zoals bijvoorbeeld, op het balkon van dat café. Door de kijker zag ik het echter duidelijk en bij ons onderzoek viel mij ook de zonderlinge stand van

de mast op en kon ik berekenen, dat de paal met zijn boven einde juist terecht zou komen op het kozijn.

Opgewonden fluisterde Brand:

— Dan was er natuurlijk een lang en scherp mes onder de knop bevestigd! Alleen reeds de zwaarte van de val moet het tot een verschrikkelijk moordwapen hebben gemaakt, maar hoe kwam de mast weer overeind?

— Nog eenvoudiger! Even onder de knop was een tweede koord bevestigd en door er aan te trekken, kwam niet alleen de mast weer overeind, maar werd ook het mes uit de wonde gerukt.

— Maar dat mes moest men onmiddellijk zien, zo niet diezelfde nacht, dan toch de volgende ochtend. De moordeenaar kon er toch niet inklimmen, om het los te maken?

— Het was met een zogenaamde mastworp aan de paal bevestigd, Charles; een mastworp is een knoop, die voor de leek op het eerste gezicht zo stevig schijnt, dat hij niet zonder meer is los te maken en toch is een enkele ruk aan een der einden van het touw voldoende, om dat te bewerkstelligen. Mushgrave heeft gewacht tot het weer stil werd, de knoop losgetrokken en toen viel het bebloede mes, dat hij wel dadelijk zal hebben gereinigd, of in de achtertuin heeft begraven. Ik wil je wel zeggen, dat die deuk in het kozijn mij aanstonds vaag aan de mogelijkheid heeft doen denken, dat die vlaggestok gebruikt werd. Herinner je ook de volstrekte onmogelijkheid voor de moorde

naar, om de kamer na zijn daad te verlaten. Er moest dus iets van buitenaf zijn geschied. Herinner je verder, dat het al die dagen snikheet is geweest, zodat alle ramen openstonden en denk er voorts aan, dat Armstrong vaste gewoonten had, waarvan hij nimmer afweek. Mushgrave heeft dat natuurlijk geweten, uit de mond van juffrouw Taffy. Hij behoefde dus alleen maar een kleine berekening te maken tot de nodige lengte van zijn vlaggestok en het overige had werkelijk niet zo veel om het lijf. Waarschijnlijk zelfs zou het nooit ontdekt zijn, zonder dat witte stipje op jouw foto.

— Maar hoe kon Mushgrave de daad plegen op het ogenblik, dat het huis als het ware vol mensen was?

— Dat wist hij natuurlijk evenmin als juffrouw Taffy het wist, die hem waarschijnlijk met behulp van een zaklantaarn of een kaars, wel zal hebben gezeind! Bedenk dat ook haar eigen slaapkamer een raam had aan de straat!

— Nu nog dit, hoe kon hij de diefstal zo gemakkelijk plegen?

— Wel iets eenvoudigers was niet denkbaar! Juffrouw Taffy heeft de deur voor hem geopend en hem de sleutels van de brandkast terhand gesteld, die zij onder haar berusting had. Na die te hebben leeggeplunderd was de comédie gespeeld. Alles was even slim en stoutmoedig bedacht. En ook alleen het toeval heeft de man verraden. Neem nu spoedig het valies ter hand, waarmede wat ons betreft, de zaak ten einde is.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een avontuur in China.

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Miljoenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Iona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.

